

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 17 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τρομοκρατημένος μὲ τὴν ἰδέα αὐ-
τῇ, ἔχοντας τὴν πεποίθησιν πὺς ὁ ἀν-
θρώπος αὐτὸς ἦταν σταλμένος ἀπὸ
τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ καὶ
νὰ τὸν κλείσῃ στὴ φυλακὴν, ἔχασε τὸ
μυαλὸ του.

Τοῦ φάνηκε πὺς μιὰ φωνὴ τοῦ ἔ-
λεγε μέσα του: «Φύγε, βάλε το στὰ
πόδια». Καὶ δίχως νὰ διστάσῃ ἔκανε
μιὰ ἀπότομη κίνησιν καὶ ἔξφυγε ἀπ'—
τὰ χέρια τοῦ ἀκτοφύλακα. Ὑστερα τὸ
ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ σὰν τρελλὸς στὰ χωράφια, ἐνῶ ὁ
ἀκτοφύλακας πίσω του τὸν φώναζε.

Μ' ὅλο πὺς σὲ λίγα λεπτὰ ἔπαψε
πιά νὰκούῃ τις φωνές του, ὁ Γιάννης
δὲν σταμάτησε ὡστόσο τὸ τρελλὸ του
τρέξιμο. Ὁ φόβος τοῦ ἔβαζε φτερά
στὰ πόδια.

Πηδώντας πάνω ἀπὸ φράχτες καὶ
χαντάκια, σκοιντάθοντας στὶς πέτρες,
πέφτοντας καμμιά φορά, ἔξακολου-
θοῦσε τὸ τρελλὸ τρέξιμό του, δίχως
νὰ ξέρῃ κατὰ ποῦ πηγαίνει, τρέχον-
τας ἔτσι, στὴν τύχην.

Ἐτρεχε πολλὴν ὥρα, ὥσπου ἔνοιω-
σε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ
κατάλαβε ὅτι ἡ κούραση θὰ τὸν ἀ-
νάγκασε νὰ σταματήσῃ τὴν φευγά-
λα του.

Ὅστόσο ὁ τρόμος μὴν τὸν πιάσουν
ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν κούραση.
Ἐβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια.

Δέκα μέτρα παρακάτω ἕνας πλα-
τὺς ἄσπρος δρόμος ἔκοβε τὴν γραμ-
μὴν πὺς ἀκολουθοῦσε αὐτός. Ὁ δρό-
μος αὐτὸς πλακισιωνόταν ἀπὸ τὴν ἄλ-
λῃ πλευρὰ μ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ἀλ-
λὰ γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς μέσα στὸ δάσος
ἔπρεπε νὰ κατέβῃ πρῶτα στὸ δρόμο
πὺς βρισκόταν κάμποσα μέτρα χαμη-
λότερα κι' ὅπου ὁδηγοῦσε ἕνας ἀπό-
τομος κατήφορος, κι' ὕστερα νὰ ἔξ-

νανέβῃ ἄλλο τόσο ὕψος γιὰ νὰ φθά-
σῃ στὰ πρῶτα δέντρα.

Ὁ Γιάννης τὰ εἶδε αὐτὰ μὲ μιὰ
ματιά. Καὶ συγχρόνως σκέφθηκε πὺς
μὲ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὡς
τὸ δάσος. Τὰ δέντρα θὰ ἐμπόδιζαν
τοὺς διώκτες του νὰ τὸν κυνηγήσουν.

ἐλεύθερα καὶ θὰ μπορούσε εὐκολώτε-
ρα νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

Παίρνοντας νέες ἐλπίδες μὲ τὴ σκέ-
ψιν αὐτῇ, μάζεψε ὅλες τις δυνάμεις
πὺς τοῦ ἀπόμεναν καὶ μ' ὅλην τὴν
γρηγοράδα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὸν
κατήφορο.

Βρισκόταν σχεδὸν στὴ μέση, ὅταν
ἄκουσε ἀριστερά του ἡχο ἀπὸ κου-
δουνάκια κι' εἶδε τὸ δρόμο νὰ φωτίζε-
ται ἔξαφνα ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιά μικρὴ Νορβηγίδα

«Ο Γιάννης κατάλαβε εύθως τί ήταν. Ένα άμάξι με δυό άλογα έστριβε τη στιγμή εκείνη τὸ δρόμο και προχωρούσε πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ παιδί έβγαλε μιὰ σπαρκατική φωνή. Καθὼς κατέβαινε με ὅλη του τὴ φόρα τὸν κατήφορο, τοῦ ήταν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ σταματήσει τὸ τρέξιμό του, πρὶν νὰ φτάσει στὸ δρόμο και ν' ἀποφύγει νὰ βρεθῇ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ άμάξιου.

Ὡστόσο τὴ φωνή του την άκουσε ὁ άμαξιάς πὸ μισοκοιμόταν ἐπάνω στὸ κάθισμά του, και τινάχτηκε.

— «ὦ, φώναξε, βάρδα! Βάρδα τὸ λοιπὸν, νὰ πάρη ἡ ὁργή!»

Κι' ὁ δρόμος ἐπάνω στὸ κάθισμά του, τραβώντας τὰ χαλινάρια μ' ὅλη του τὴ δύναμη, προσπάθησε νὰ συγκρατήσει τ' άλογά του.

Πολὺ άργά! Ὁ Γιαννάκης θαμπωμένος ἀπὸ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν, μὴ κατορθώνοντας νὰ συγκρατήσει τὴ φόρα του, έπεσε με ὀρμή ἐπάνω στ' άμάξι. Έβγαλε μιὰ πιγμένη φωνή, και ἀναίσθητος κυλίστηκε στὴ σκόνη κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῶν άλόγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εὐτυχισμένες ἡμέρες

«Ὅταν ὁ Γιαννάκης άνοιξε τὰ μάτια του, νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς δνειρευόταν, τόσο αὐτὰ πὸ ἔδλεπαν τὰ μάτια του τοῦ φαίνονταν ἀπίστευτα και φανταστικά.

Βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ἓνα μεγάλο μαλακὸ κρεβάτι. Χιονόλευκα σεντόνια, πὸ μισοδόλοῦσαν λεδάντα, τὸν σκέπαζαν σχεδὸν ὡς τὸ λαϊμό, και τὸ κεφάλι του, τὸ ἄμοιρό του κεφαλάκι πὸ τῶνοιθε βαρὺ σάν μολύδι, ἀναπαύονταν ἐπάνω σ' ἓνα πουπουλένιο μαξιλάρι, πὸ ἡ μαξιλαροθήκη του ήταν στολισμένη γύρω-γύρω με νταντέλλες.

«Ὅχι, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἀληθινά! Δίχως ἄλλο θὰ κοιμόταν κι' ἡ φαντασία του τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ ὄνειρα.

Κι' ὅμως τί εὐτυχισμένος θὰ ήταν ἂν γὰρ μιὰ στιγμή, γὰρ μιὰ στιγμή μονάχα, μποροῦσε τ' ὄνειρό του νὰ γίνῃ ἀλήθεια!

Ὅπως, ὅταν ξυπνάμε ξαφνικὰ τὴ στιγμή πὸ βλέπουμε ἓνα ὠραῖο ὄνειρο και κλείνουμε τὰ μάτια μας με τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξακολουθήσῃ τ' ὄνειρό μας, ἔτσι κι' ὁ Γιάννης ἔκλεισε τὰ μάτια του γὰρ νὰ μὴ χάσῃ αὐτὸ πὸ δνειρευόταν.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε εἶδε πάλι μπροστά του στὴν ἴδια θέση ὅλα τὰ πράγματα πὸ πρὶν τοῦ φαίνονταν φανταστικά.

Λοιπὸν δὲν δνειρευόταν.

Παρ' ὅλο τὸν πόνο πὸ τοῦ προ-

ξενόουσε τὸ κεφάλι του έβαλε μιὰ προσπάθεια κι' ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι και κοίταξε γύρω του.

Πιστοποίησε τότε ὅτι βρισκόταν σὲ ἓνα μεγάλο και φωτεινὸ δωμάτιο. Ἀντίκρου στὸ κρεβάτι ὅπου βρισκόταν ξαπλωμένος, μιὰ μεγάλη μπαλκονόπορτα άνοιγε σ' ἓνα πλατὺ μαρμάρινο μπαλκόνι και ἄφηνε νὰ φαίνεται ἓνα ὁλάνθιστο περιβάλλι. Ὁ ἥλιος πλημμυροῦσε τὸ δωμάτιο κι' οἱ χρυσές του ἀχτίδες παιγνίδιζαν στοὺς τοίχους, στὸ πάτωμα, στοὺς μπρούτζιους τοῦ κρεβατιοῦ του.

Τὰ χαρούμενα κελαιδήματα τῶν πουλιῶν πὸ πετοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δένδρα ἔφταναν ὡς ταῦτιά του ὡσάν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν βεβαιώσουν ἀκόμη περισσότερο, ὅτι αὐτὰ πὸ ἔδλεπε ήταν ἀλήθεια κι' ὅχι ὄνειρο.

Μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀδιάφορο. Συγκινημένος και ταραγμένος ὁ Γιαννάκης ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ ξαναπέσῃ στὸ μαλακὸ προσκεφάλι.

Τούτῃ τὴ φορὰ ὅμως ἔμεινε πολλὴν ὥρα με τὰ μάτια κλειστά, γιὰτὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβάται, πὼς ἂν βιαζόταν νὰ τἀνοίξῃ, θὰ χανόταν σάν ἀχνὸς ὅλη αὐτὴ ἡ εὐδαιμονία, ὅλη ἡ γαλήνια ἀτμόσφαιρα ὅπου ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ τοῦ βυθισμένον κι' ἀπ' ὅπου δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ ξαναβγῇ.

Ἀπὸ τὸ περιβάλλι ἔφθαναν σταυτιά του τὰ κελαιδήματα τῶν πουλιῶν.

Ένα χέρι ἀκούμπησε ἄπαλά στὸ μέτωπό του και τότε ὁ Γιάννης ἀποφάσισε νἀνοίξῃ τὰ μάτια.

Ἀντίκρουσε τότε, ὄρθιο μπροστὰ στὸ κρεβάτι του, ἓναν ἡλικιωμένον κύριο πὸ τὸ πρόσωπό του τοῦ ήταν ὁλότετρα άγνωστο. Ἦταν ἓνας ἄνδρας μεγαλόσωμος, καμμιὰ ἐξηνταριά ἔτων ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὰ φαρὰ μαλλιά του κι' ἀπὸ τὶς κάτασπρες φαβορίτες του. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἔδειχνε τόσο γλύκα και καλοσύνη, πὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ Γιαννάκης ἔνοιωσε μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν άγνωστο.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε σιγανά.

— Έδῶ, σὲ μένα, παιδί μου, ἀπάντησε γλυκὰ ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Στὸ γίαιτροῦ Ντερίδ. Βρέθηκες κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ άμαξιῦ μου και τώρα κι' ὀκτὼ μέρες πολέμῳ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν θάνατο. Με τὴν βοήθεια ὅμως τοῦ Θεοῦ μπορῶ νὰ πῶ πὼς τὸ κατόρθωσα.

— Ὀκτὼ ἡμέρες; ψιθύρισε ἐκπληκτος ὁ Γιάννης. Ὀκτὼ ἡμέρες.

— Ναί, τὸν βεβαίωσε ὁ γίαιτρος ξαπλώνοντας τον και πάλι στὸ κρεβάτι του, γιὰτὶ ὁ Γιάννης ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του εἶχε σηκωθεί ἀπὸ τὰ μα-

ξιλάρια του. Τὰ πέταλα τῶν άλόγων μου σὲ εἶχαν χτυπήσει ἀκριτὰ στο κεφάλι, κι' αὐτὸ σοῦ ἔφερε ἓναν βαρὺ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ πὸ φοβήθηκε πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σὲ σώσω. Εὐτυχῶς τώρα δὲν ὑπάρχει πιά κανένας κίνδυνος, φθάνει μονάχα νὰ εἶσαι πολὺ ἡσυχος και ὑπάκουος και σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ βρίσκεσαι πάλι στὸ πόδι γερὸς και δυνατὸς ὅπως πρώτα.

Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ὁ Γιαννάκης άκουγε και μπροστὰ του περνοῦσαν ὁλοζώντανες οἱ σκηνές τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Θυμήθηκε τὴ μικρὴ ἀνάπηρη και τὸν πατέρα της, εἶδε μπροστὰ του, ὅχι χωρὶς φρίκη τὴν φοβερὴ ἐκείνη σκηνή με τὸ θεῖο του, ὅστερα τὴ φυγή του, τὰ χωράφια, τοὺς βράχους ὅπου εἶχε μαζέψει τὰ κοχύλια, ἔπειτα τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνιση τοῦ ἀκτοφύλακα και τὴν τρεχάλα του, τὴν ἐξωφρενικὴ τρεχάλα του μες στὰ χωράφια, ὡς τὴ στιγμή πὸ ἀνκρυσε τὸ άμάξι και πὸ ἔπεσε ἀναίσθητος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν άλόγων.

Ὀκτὼ μέρες; ὀκτὼ μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Τοῦ φαίνονταν σάν ὅλα αὐτὰ νὰ εἶχαν συμβεῖ μόλις χθές.

Και μονομιᾶς, μεγάλη χαρὰ τὸν κυρίευσε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν θὰ εἶχε δίχως ἄλλο χάσει τὰ ἴχνη του. Εἶχε σωθεῖ λοιπὸν ἀπ' αὐτὸν και μόλις γινόταν ἐντελὼς καλὰ τίποτε δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του πρὸς τὴ Χάδρη, νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του, νὰ μπῇ σ' ἓνα ἀπὸ κείνα τὰ μεγάλα τὰ καράδια, πὸ θὰ τὸν πῇ γιναιναν μακριὰ σὲ άγνωστες χῶρες.

Ἦταν βυθισμένος σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅταν μιὰ λεπτὴ φωνίτσα ἀκούστηκε ἀπέξω:

— Νουνέ, μπορῶ νὰ μπῶ;

Ἦ φωνὴ αὐτὴ! Στὸν Γιάννη φάνηκε σάν νὰ τὴν εἶχε κάπου ξανακούσει.

— Νὰ μπῇς, κοριτσάκι μου, εἶπε ὁ γίαιτρος, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν κάνης νὰ μιλήσῃ, γιὰτὶ ξέρεις εἶναι πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, Σούζη μου.

Σούζη! Ὁ Γιάννης δὲν πίστευε τ' αὐτιά του. Ἦ Σούζη ήταν!

Και ἔξαφνα, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε ἀντίκρου τὴν μικρὴ ἀνάπηρη τῆς «Χελιδόνας» πὸ τοῦ χαμογελοῦσε ὅλο χαρὰ, ντυμένη μ' ἓνα κατάλευκο φορεματάκι.

Ὁ Γιαννάκης τᾶχασε πιά ὁλότελα. (Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIANS

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΞΕΝΕΣ ΟΔΥΝΕΣ

Έρχονται στιγμές πὸ δὲν εἶμαι πιά τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἀλλ' ἀπλώνουμαι πάνω ἀπὸ κάθε χαρὰ και κάθε ἀνθρώπινη λύπη...

Μὰ τί νὰ με κάνῃ ἡ χαρὰ, πὸ και στὴ μοναξιά της ἀκόμα βρίσκει τὰ φτερά πὸ τῆς χρειάζονται γὰρ τὴν ἀνάτασή της;

Κάτι τέτοιες στιγμές με περιμένουν στὴ σκοτεινὴ μοναξιά τους οἱ ἀνώνυμες ὁδύνες:

Καρδιές πὸ μείναν ἀδειανές, γιὰτὶ σκόρπισαν σπάταλα τὸ θησαυρὸ τους στοὺς ἄλλους, και δὲν τοὺς μένει πιά τίποτα...

Μάτια πὸ πᾶψαν νὰ κλαῖνε, ὅχι γιὰτὶ στέρεψαν οἱ βρύσες τῶν δακρύων τους, ἀλλὰ γιὰτὶ ἡ ὁδὺνὴ τους ἄδερφώθηκε με τὴ σωπηλὴ ἔγκαρτέρησή.

Χεῖλη βουβὰ, σφραγισμένα με τὴ σφραγίδα μιᾶς ἀμάντευτης πίκρας, τόσο μεγάλης και τόσο ἀληθινῆς γὰρ νὰ τὴ νοιώσουν οἱ ἄλλοι...

Κρόταφοι ὀργωμένοι κάτω ἀπ' τὸ βαρὺ φορτίο τῶν σκέψεων και τῶν φροντίδων...

Και δὲν εἶναι μόνον οἱ ἀνθρώπινες πίκρες, πὸ συλλογιέμαι αὐτὲς τὶς στιγμές. Εἶναι κι' οἱ ὁδύνες τῶν πραγμάτων:

Εἶναι σπῖτια κλεισμένα, πὸ δὲ θὰ φαιδρῶνῃ ξανὰ τὸ γέλιο, τ' ἀδειανὰ τους δωμάτια, και τίποτα τίποτα δὲ θὰ ῥθῇ νὰ ξυπνήσῃ μέσα σ' αὐτὰ τοὺς γνῶριμους κοιμισμένους ἡχους...

Εἶναι δέντρα σκελετωμένα, πὸ καρτεροῦνε μιὰν ἀνοιξὴ πὸ δὲ θὰ φτάσῃ ποτὲ...

Κι' εἶναι πηγές, πὸ στέρεψαν τὰ μουσικὰ τους νερά· καὶ τώρα, σὰ δάκρυα, κυλοῦν οἱ στερνές τους οἱ στάλες...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΠΙΣΤΗ

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸ)

Ένα σπιτάκι λαχαρῶ χτισμένο στοῦ βουνοῦ τὴ ράχη, και γύρω γύρω δροσερὸ περιβάλλει θέλω νάχει.

Νὰ τὸ σκαλίσω τὴν αὐγή, νὰ τὸ ποτίζω καθ' ὅτε δέλι και με τοῦ κῆπον μου τὴ γῆ σὰ δυὸ καλοὶ νάμαστε φίλοι.

Τέτοιο σπιτάκι λαχαρῶ και καμὸ τόχω ν' ἀποκτήσω και στὴν πατρίδα, με καιρὸ σὰ θὰ γυρίσω, νὰ τὸ χτίσω.

Κι' ἂν δὲ μπορέσω, κι' ἂν δὲ βρῶ πὸ νὰ τὸ χτίσω — στὸ μυαλό μου τὸ χτίζω και με τὸν καιρὸ θὰ γίνῃ ἀλήθεια τ' ὄνειρό μου.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΘ'.

Ὡς πὸν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι, ὁ Πετράκης, λιχουδάκης πάντ' ἀδιόρθωτος, τὰ εἶχε φάει ὅλα. Τ' ἄλλα παιδιὰ εἶχαν φυλάξῃ τὰ κόκκινα κοκοράκια τους γὰρ νὰ τὰ δείξουν στὴ μαμιά. Κι' ὁ Πετράκης τᾶβλεπε τώρα και τὰ ζήλευε. Γιὰτὶ αὐτὸς νὰ βιαστῇ τόσο;

Ἀπὸ τὴ φούρα του, βγήκε στὸ περιβάλλι μονάχος νὰ ξεσκάσῃ... Τριγύριζε δῶ κι' ἐκεῖ και κοίταξε τὰ λαχανικά. Ἄξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα:

Εἶχε ἀκούσει χθὲς τὸν περβολάρη πὸ ἔλεγε: «Μ' αὐτὴ τὴν ἀναβροχιά τὰ λαχανικά μου θὰ ξεραθοῦν. Θέλουν βροχὴ τὰ κακόμοιρα!» Κι' ὁ Πετράκης, — πὸν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ λαχανικά τοῦ ἀρέσουν πολὺ, ὅταν τὰ κάνουν σαλάτα ἢ τὰ μαγειρεύουν με τὸ βούτυρο και με τὸ κρέας — σκέφθηκε νὰ τὰ σώσῃ.

Ἀρπάζει τὸ σωλῆνα τοῦ ποτίσματος, ἀνοίγει τὴν κάνουλα τοῦ νεροῦ κι' ἀρχίζει νὰ ποτίζει. Ἀλλὰ δὲν ξέρει τὴν τέχνη και οἰχνεῖ τὸ νερὸ τόσο ἀφθονο και με τόσο ὀρμὴ πάνω στὰ λαχανικά, ὡς τὰ πλημμυρίζει τὰ κακόμοιρα και τὰ ξεροζώνει.

Στὸ σπίτι τὸν ἔχασαν. Ποῦ εἶναι ὁ Πετράκης; πὸ πῆγε; Στὸ περιβάλλι; Και τί κάνει τόσην ὥρα μονάχος του;

— Πῆγαινε, Μαργαρώ, νὰ ἰδῇς και νὰ τὸν μπάσης μέσα. Εἶναι ἀργὰ πιά.

Ἦ Μαργαρώ πηγαινέι στὸ περιβάλλι. Ὁ Πετράκης δὲν τὴ βλέπει. Και μ' ἓν' ἀδέξιο κίνημα διευθύνει τὸ σωλῆνα ἀπάνω της και τὴν κάνει μούσκεμα σάν τὰ λαχανικά. Με τὴν ὀρμὴ μάλιστα πὸ τῆς ἦρθε τὸ νερὸ, λίγο ἔλειψε νὰ τὴ ρίξῃ κάτω.

— Χριστὲ και Παναγιά! φωνάζει ἡ κακομοῖρα.

— ὦ, Μαργαρώ! Δὲ σὲ εἶδα, καϊμένη, δὲν τὸ θέλα!

Μ' ὅλα της τὰ χάλια, ἡ Μαργαρώ κλείνει τὴν κάνουλα, ἀρπάζει τὸν Πετράκη και τὸν πᾶει στὴ μητέρα του.

— Κοιτάξτε πὼς μ' ἔκαμε, τῆς λέει. Ποτίξε τὰ λαχανικά χωρὶς νὰ ξέρῃ και χωρὶς νὰ τοῦ πῇ κανένας. Κι' ὅπως με βλέπετε μένα, ἔτσι τᾶκανε και κείνα, χάλια!

Ἦ μαμμὰ θυμώνει:

— Στὸ κρεβάτι σου γογγόρα! Και νηστικός!

Δὲν εἶχε τυχὴ σήμερα ὁ Πετράκης. Πῆγε νὰ κάμῃ καλὸ στὰ λαχανικά κι' ἔκαμε κακὸ και σ' αὐτὰ, και στὴ Μαργαρώ και στὸν ἑαυτὸ του. Μ' αὐτὰ παθαίνει ὅποιος καταπιάνεται με δουλειὰ πὸ δὲν τὴν ξέρει.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΡΟΔΑΝΘΗ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στή θεά μου Κα Εὐδοκία Γ. Κ.

Μιά φορά κι ἔναν καιρὸ ζούσανε ἕνας βασιλιάς καὶ μιὰ βασίλισσα ποὺ ἦταν τόσο πλούσιοι καὶ τὸ βασιλείο τους τόσο μεγάλο ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ γυρίσουν οὔτε σ' ἕνα χρόνο.

Εἶχαν κι ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸ δαδῶχο τοῦ θρόνου κι ἄλλα ἀκόμη μικρότερα παιδάκια, ὅλα ὅμως ἀγοράκια, γι' αὐτὸ ἡ εὐτυχία τους δὲν ἦταν τέλεια μὲ ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὰ πριγκιπόπουλα. Δὲν εἶχαν κανένα κορίτσι καὶ παρακαλοῦσαν μέρηνύχτα τὸ Θεὸ νὰ τὰς χαρίσῃ ἕνα.

Τέλος, ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἦταν καλοὶ βασιλιάδες, δίκαιοι καὶ φιλόανθρωποι, ἄκουσε τὰ παρακάλια τους καὶ μιὰ μέρα ἡ βασίλισσα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ὁμορφο κοριτσάκι.

Τότε διέταξε ὁ βασιλιάς καὶ γινῆκαν χαρὲς καὶ πανηγύρια γιὰ τὴ γέννηση τοῦ κοριτσιοῦ, καὶ ἡ βασίλισσα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸ Θεό, δώρησε στὴν ἐκκλησία τὰ πῦρ πολύτιμα διαμαντικά καὶ χρυσαφικά της.

Σὲ λίγες μέρες ἔγινε ἡ βάφτιση καὶ κουμπάρους ἦταν ὅλος ὁ λαὸς ποὺ χάριξε πολὺ σὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ, γιατί, καθὼς εἶπαμε, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ βασιλιά του γιὰ τὴ δικαιοσύνη του καὶ τίς καλὲς πράξεις του.

Τὸ ὄνομα τὸ διέλεξε ὁ γεροντότερος καὶ καλύτερος ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ λαό, ποὺ εἶπε στὸ βασιλιά, παραδίνοντας τὸ μωρὸ καὶ τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση:

— Σοὺ παραδίδω, πολυχρονεμένη μου βασιλιά, βαφτισμένη καὶ μυρωμένη τὴ Ροδάνθη μας, νὰ μᾶς ζήσῃ καὶ νὰ τὰ χιλιάσῃ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέροντος διαδέχθηκαν βροντερὲς ζητωκραυγὲς καὶ σωστὸ πανδαμόνιο ἀπὸ συμπάρα...

Ἦτοτε στρώθηκαν ἀπέραντα τραπεζία κι' ὅλος ὁ κόσμος μαζὶ μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τρώγανε καὶ πίνανε καὶ γλεντούσαν τρεῖς ὁλόκληρη μερόνυχτα.

Ἡ Ροδάνθη ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ὁμορφαινε καὶ γινόταν σὰν νὰ μὴν ἦταν ἀνθρώπινο μωρὸ ἀλλὰ κάποιος ἀγγελὸς ποὺ κατὰ τύχη βρέθηκε στὴ γῆ. Εἶχε κάτι ματζίκια γαλάζια καὶ γελιστά, μαλλιά μεταξένια ποὺ σὲ θάμπωναν ἀπὸ τὰ χρυσάφια ποὺ πετοῦσαν, ρόδινα μύρουλα καὶ κερσένια χειλάνια, πρᾶγμα ὁμοῦ σπάνιο γιὰ μωρὸ, δὲν ἔκλειγε καθόλου καὶ ἡ μορφὴ του εἶχε μιὰ τέτοια μελαγχολικὴ ἔκφραση ποὺ σ' ἔκανε πραγματικὰ νὰ μὴν βιάζεσαι νὰ

ἦταν ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο.

Μὲ μεγάλη λύπη παρατηροῦσε ἡ βασίλισσα πῶς τὸ λατρετὸ κοριτσάκι της, ποὺ τὸ περίμενε πῶς καὶ τί νὰ γεννηθῇ, δὲν ἔμοιαζε καθόλου σὰν τὰ ἄλλα μωρά καὶ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μὲ τὸ ἐνστικτο τῆς μητέρας πῶς κάτι ἀνελκάντεχο θὰ συνέβαινε. Ἐλπίζε ὅμως πῶς μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἔλανε ἡ κατάσταση. Τοῦ κίκου ὅμως, ὅσο μεγάλωνε ἡ Ροδάνθη τόσο καὶ πῖο πολὺ ἔδειχνε πῶς δὲν ἦταν πλασμένη γιὰ νὰ χαρῇ τὰ καλὰ τῆς ζωῆς κοντὰ σὲ τόσο καλόκαρδους γονεῖς.

Ὡς τόσο ἡ βασίλισσα δὲν ἔλεγε καὶ πολλὰ στὸν ἀντρα της γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχῇ καὶ ὅλο ἔλπιζε.

Ἔτσι πότε μ' ἐλπίδες καὶ πότε μ' ἀπελπισίες πέρασαν τὰ χρόνια καὶ βλέπουμε πῶς τὴ Ροδάνθη, ἀγγελόμορφη κοπέλλα δεκάξῃ χρονῶν νὰ εἶναι τὸ εἶδωλο τῆς οἰκογένειας καὶ τοῦ λαοῦ της, νὰ ξεπερνᾷ καὶ τοὺς γονεῖς της ἀκόμα σὲ καλότητη, καὶ νὰ εἶναι σωστὸς ἀγγελὸς παρηγορίας στοὺς δυστυχισμένους.

Ὅλοι τὴν λάτρευαν καὶ τὰ ἀδελφία της σκοτώνονταν πῖο νὰ πρωτοπρόλαβῃ τίς ἐπιθυμίες της. Ὅλοι ὁμοῦς ἐπίσης τὸ βλέπανε πῶς ἦταν πάντα μελαγχολικὴ. Ὅπως μωρὸ δὲν ἔκλαφε οὔτε μιὰ φορά, ἔτσι καὶ τώρα δειχνόταν τελείως ἡσυχῇ, δίχως νὰ δείχνῃ τὴ ζωηρότητα τῆς ἡλικίας της μὲ τὸ ὕψος πάντα γεμάτο φροντίδες καὶ μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ἀποτυπωμένο πάντα στὴν οὐράνια μορφὴ της.

Μιὰ μέρα βγήκανε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της νὰ σεργιανίσουν στὸ δάσος καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβουν, μὲ τὴν κουδέντα, ξεμάκρυναν πολὺ καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα ξέφωτο ποὺ στὴ μέση του ἀπλωνόταν μιὰ ἀσημένια λίμνη κι' ὁ ἀέρας ἦταν γεμάτος ἀπὸ κελαιδῆματα χιλιάδων πουλιῶν.

Ἐξήνουν ἐκεῖ ποὺ κάθονταν, εἶδαν νὰ ξεπροβάλλῃ μὲς ἀπ' τὴ λίμνη μιὰ ὠραία γυναίκα ποὺ ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ τους καὶ τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Σὰς προσκυνῶ, πολυχρονεμένες μου ἀρχόντισσες. Εἶμαι ἡ Νεράιδα Χαρὰ. Χρόνια καὶ καιροὺς περιμένα αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς μιλήσω, γιατί δὲν μπορούσα ἐγὼ νὰ ῥθω στὸ παλάτι, μακριὰ ἀπ' τὴν ὑγρὴ κατοικία μου. Ἐρῶ, βασίλισσά μου, τὸν καὶμὸ ποὺ σὲ τρώει. Εἶμαι μιὰ ἀπ' τίς τρεῖς Μοῖρες ποὺ θὰ ἔρχονταν τὴν τρίτη μέρα τῆς γέννησής τῆς πριγκίπισσας νὰ τὴν μοιράνουν, μὰ κάποιος φθονερὸ πνεῦμα μ' ἐμπόδισε νὰ περνεῖω στὴν ὥρα μου στὸ

παλάτι σας καὶ ὅταν ἀργότερα ἦρθα, τὴ θέση μου τὴν εἶχε πάρει ἡ Νεράιδα Λύπη. Γι' αὐτὸ ἡ ἀγαπημένη Ροδάνθη πῆρε τὴν καλοσύνη τῆς πρώτης Μοῖρας, τὴν ὁμορφιὰ τῆς δευτέρας καὶ τὴ λυπημένη ἔκφραση τῆς τρίτης. Ὡστόσο, σὰν νεράιδα ποὺ εἶμαι, κάτι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὴν πριγκίπισσα. Ἐρῶ μιὰ μάγισσα ποὺ θὰ τῆς δώσῃ πάλι τὴ χαρὰ μὰ θὰ ζητήσῃ γι' ἀντάλλαγμα τὴν ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς της, τὴν καλοσύνη της.

Δὲν πρόλαβε σχεδὸν ἡ Νεράιδα Χαρὰ νὰ ποτελειώσῃ τὸ λόγο της καὶ ἡ Ροδάνθη, ξετρελαμένη μὲ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ χάσῃ τὴν καλοσύνη της γιὰ τὴ χαρὰ, πῆρε τὸ δρόμο, παρασύροντας τὴ μητέρα της γιὰ νὰ φύγουν ὅσο μπορούσαν γρηγορότερα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τοῦ κίκου τὴν παρακαλοῦσε ἡ μητέρα της νὰ μὴν κἀνῃ ἔτσι, γιατί δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο γιὰ μιὰ νεράιδα νὰ τὰ καταφέρῃ, σὲ τρόπο ποὺ οὔτε τὴν καλοσύνη της νὰ χάσῃ ἀλλ' οὔτε καὶ τὴ χαρὰ νὰ μὴν κερδίσῃ.

Ὅταν γύρισαν στὸ παλάτι, ἔτρεξε ἡ βασίλισσα ἀμέσως στὸ βασιλιά καὶ τοῦ διηγήθηκε τί συμβαίνει. Ὁ βασιλιάς διέταξε τότε νὰ πᾶνε ἀνθρώποι τοῦ μέτρου πλούσιων δῶρα καὶ νὰ βροῦν τὴ Νεράιδα τῆς λίμνης. Μὰ ἐκεῖνη, εἴτε γιατί θυμωσε, εἴτε γιατί δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῇ παρὰ μόνο στὴ βασίλισσα μὲ τὴ βασιλοπούλα, δὲν παρουσιάστηκε καθόλου.

Τὸ ἐπεισόδιο ὅμως αὐτὸ λύπησε πολὺ τὴ πεντάμορφη βασιλοπούλα καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη ἀν καὶ ἀφοσιώθηκε μὲ περισσότερη ἀγάπη στοὺς φτωχοὺς της, ἔχασε πῖα κάθε ὀρεξὴ γιὰ τὴ ζωὴ. Ἐνοιοθε πῶς κάτι ἔσπασε μέσα της καὶ μακρινόταν σιγά-σιγά.

Ἐνα χειμωνιάτικο πρωῒνὸ, πέθανε μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν της ποὺ μάταια προσπάθησαν νὰ τὴν σώσουν μὲ τοὺς πῖο σοφοὺς γιατροὺς, μὲ τὸ αἰώνιο θλιμμένο χαμόγελό της, τὸ μόνο ποὺ δὲν ἔχασε ποτὲ καὶ ποὺ ἀποτυπώθηκε γιὰ πάντα στὰ χεῖλιά της.

Κι' οἱ πέτρες ραῖσαν γιὰ τὸν αἰδικὸ θάνατό της καὶ ὅλοι θιμόνταν γιὰ πολλὰ χρόνια τὴν ἀλησμόνητη ἀγγελικὴ βασιλοπούλα μὲ τὸ θλιμμένο χαμόγελο...

ΔΗΜΟΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΤΑ ΚΟΥΠΟΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, εἶχαμε ὑπηρετρία τὴ Σοφία, μιὰ δυστυχισμένη χήρα, ἀναγκασμένη νὰ ξενοδολεῖται γιὰ νὰ τρέφῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ της. Τᾶχε στὸ σπίτι τῆς μάννας της — μιὰ κάμαρα σὲ μιὰν αὐλὴ. Εἶχε καὶ κι' ἕναν ἀδερφὸ μικρότερο, τὸν Κώστα, ποὺ τὸν ὀπεραγοῦσε. Μὰ κι' αὐτὸν ἀκόμα ἔπρεπε νὰ τὸν νοιάζεται, γιατί οἱ καιροὶ ἦταν δύσκολοι κι' ὁ νέος μπογιατζῆς δὲν ἔβρισκε καθεμὲρα δουλειά. Ἀμα σωνόταν τὸ μεροδούλι, ἔπρεπε νὰ τοῦ δίνῃ χαρτζιλίκι ἢ Σοφία.

— Πάλι ἦρθε ὁ ἀδερφός σου καὶ σοὺ πῆρε λεφτά; τῆς ἔλεγα καμμιά φορά ποὺ ἔβλεπα τὸ μορφονιὸ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μας χαρούμενος.

— Τί νὰ κάμω; μοῦ ἀπαντοῦσε. Τὸν λυπᾶμαι κιόλα. Σήμερα δὲν εἶχε νὰ πάρῃ τσιγάρα.

— Φουμάριε κιόλας; Κουνοῦσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της: — Πολλὰ βίτσια ἔχει, μὰ εἶναι ἀγαπησιάρης, ὁ μασκαράς.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν παραχαϊδεύεις...

Μὰ καὶ ποῖν δὲν παραχαϊδεύει ἡ Σοφία; Τὰ παιδιὰ της, τὴ μάννα της, τὸν ἀδερφὸ της, τὰ παιδιὰ μου, τὴ γυναῖκα μου, ὅλους! Στὸ σπίτι μας τὴν εἶχαμε σὰν καὶ τί. Ἦταν ἀληθινὰ θησαυρός. Ὅλα τὰ κλειδιά, ὅλα τὰ πράγματα, στὰ χεῖριά της. Ἀκόμα καὶ τὰ πορτοφύλια μας. Πόσες φορές, ἀμα ἔρχόταν κανένας πρῶτ' νὰ πληρωθῇ καὶ μεῖς εἰμασσε ἀκόμα στὸ κρεβάτι, ἢ γυναῖκα μου ἢ ἐγὼ τῆς λέγαμε:

— Σοφία, νά, ἐκεῖ εἶναι τὸ πορτοφύλι μου... Πάρε καὶ πλήρωσ' τον.

Λοιπόν, αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν θάπαιρνε ποτὲ οὔτε βελόνα ἀπὸ χάμω, τὴν ὑποπτεύθηκα κάποτε πῶς μοῦ ἔκλεβε... τσιγάρα! Εἶχα παρατηρήσει πῶς ὅταν ἔστελνα τὸν ὑπηρετὴν νὰ μοῦ πάρῃ, τὸν φύλαγε στὴ σκάλα, τοῦ ἔπαιρνε τὸ πακέτο καὶ μοῦ τὸ ἔφερνε ἀνοιχτό. Ἀκόμα, ὅταν ἔβγαينا ἀπ' τὸ γραφεῖο μου κι' ἀφίνα τὸ πακέτο μου στὸ τραπέζι, γυρίζοντας τὸ ἔβρισκα καμμιά φορά μεταποτισμένο καὶ μισανοιχτό.

— Ποῖός μπῆκε στὸ γραφεῖο μου, Σοφία;

— Ἐγὼ, κύριε... σὰς ἀδειάσα τὸ τασάκι.

Καὶ μιὰ μέρα τὴν ἐπίασα, καθὼς ἔπαιρνε νὰ μοῦ ἀδειάσῃ τὸ καλάθι, νὰ μαζεύῃ ἀπὸ μέσα τᾶδεα πακέτα.

«Αὐτὸ εἶναι, σκέφτηκα. Μοῦ κλέβει τσιγάρα γιὰ νὰ δίνῃ τοῦ ἀδερφοῦ της. Ψάχνει ὥς καὶ τὰ πεταμένα κουτιά,

μὴν ἔμεινε μέσα κανένα τσιγάρο...».

Μοῦ φαινόταν βέβαια περίεργο, μὰ δὲ μπορούσα νὰ ὑποθέσω τίποτ' ἄλλο. Ὡστόσο δὲν εἶπα τίποτα. Οὐτ' ἕκαμα τὴ σκέψη, γιὰ ν' ἀνησυχῶ, πῶς ἀφοῦ ἔκλεβε τσιγάρα, ἡ Σοφία ἦταν ἱκανὴ νὰ κλέψῃ κι' ὅ,τιδήποτε. Κι' ἐξακολούθησα νὰ τῆς ἔχω τὴν πρώτη ἐμπιστοσύνη.

Μιὰ μέρα ὅμως, χτύπησα τὸ μέτωπό μου καὶ κατατράπηκα. Νὰ μὴν τὸ καταλάβω ἀμέσως καὶ νὰ κακοβάλω γιὰ τὴ Σοφία!

Ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὸ κεφαλόσκαλο, τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὑπηρετῆ τὸ πακέτο. Δὲ μὲ ἄκουσε ποὺ βγήκα, δὲ φανταζόταν πῶς ἦμουν ἀπὸ πίσω της. Καὶ τὴν εἶδα νὰ σκίζῃ βιαστικὰ τὰ τυλίγματα τοῦ πακέτου, νὰ τὸ ἀνοίγῃ, νὰ τὸ ψάχνῃ καὶ νὰ βγάξῃ ἀπὸ μέσα—ὄχι τσιγάρα, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!—ἀλλὰ ἕνα χαρτάκι, ἕνα κομματάκι τσιγαρόχαρτο!

Τότε θυμήθηκα: Τὰ πακέτα ποὺ ἀγόραζα κείνο τὸν καιρὸ, εἶχαν μέσα ἀπὸ ἕνα τέτοιο χαρτάκι, «κουπόνι», ποὺ ἔλεγε:

«Μὲ 50 κουπόνια ὡς τὸ παρόν, λαμβάνετε δωρεὰν ἀπὸ τὸν καπνοπώλῃν σας ἕνα κουτὶ τσιγαροῦ τῆς Καπνοβιομηχανίας μας. Ἀν ὁ καπνοπώλῃς σας ἀρνηθῇ, ἀποταθῇτε ἀμέσως εἰς τὸ Κεντρικόν...»

Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἡ Σοφία μάζευε τὰ κουπόνια. Κι' ἀμα τᾶκανε πενήντα, τὰ πῆγαινε στὸν καπνοπώλῃ μου κι' ἔπαιρνε χάρισμα ἕνα ὁλόκληρο πακέτο τσιγάρα γιὰ τὸν κανακάρη τὸν ἀδερφὸ της. Πῶς ντράπηκα!...

Ντράπηκε κι' ἐκεῖνη καθὼς μὲ εἶδε, γυρίζοντας, πίσω της, ἔκρυψε τὸ χαρτάκι καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ πακέτο λέγοντας:

— Τὰ τσιγάρα σας.

— Μοῦ τᾶνοιξες κιόλα, βλέπω...

— Μὰ πάντα σὰς τ' ἀνοίγω... νὰ μὴν κάνετε τὸν κόπο...

— Ἐὐχαριστῶ.

Γιατὶ ἄραγε ἤθελε νὰ μοῦ τὸ κρύψῃ, σὰ νάταν κλεψιά; Ἀλλ' ἡ στὴ θέση της, ὄχι μόνο θὰ μοῦ τῶλεγε, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ παρακαλοῦσε ἴσως νὰ τῆς φυλάξω αὐτὰ τὰ κουπόνια ποὺ τὰ πετοῦσα. Ἡ Σοφία ὅμως εἶχε πολλὲς εὐαισθησίες καὶ λεπτότητες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲ θάθελε ποτὲ νὰ μοῦ φορτώσῃ ἔστω καὶ μιὰ τόσο μικρὴ φροντίδα. Ἐπειτα θὰ φοβόταν μὴν τῆς ἔλεγα πάλι πῶς παραχαϊδεύει τὸν Κώστα. Γιατὶ πολλὲς φορές τῆς εἶχα πεῖ πῶς τὸν χαλοῦσε μὲ τὰ χάδια της, νὰ χαρτζιλίκια της, καὶ τὸν συνήθιζε νὰ μὴ τὸν παρανοιάζῃ ὅταν ἔμεινε χωρὶς δουλειά...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶμε καθόλου, ὅταν ἡ Σοφία δὲν μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ τίποτ' ἄλλο. Ὡστόσο δὲν εἶπα τίποτα. Οὐτ' ἕκαμα τὴ σκέψη, γιὰ ν' ἀνησυχῶ, πῶς ἀφοῦ ἔκλεβε τσιγάρα, ἡ Σοφία ἦταν ἱκανὴ νὰ κλέψῃ κι' ὅ,τιδήποτε. Κι' ἐξακολούθησα νὰ τῆς ἔχω τὴν πρώτη ἐμπιστοσύνη. Μιὰ μέρα ὅμως, χτύπησα τὸ μέτωπό μου καὶ κατατράπηκα. Νὰ μὴν τὸ καταλάβω ἀμέσως καὶ νὰ κακοβάλω γιὰ τὴ Σοφία! Ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὸ κεφαλόσκαλο, τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὑπηρετῆ τὸ πακέτο. Δὲ μὲ ἄκουσε ποὺ βγήκα, δὲ φανταζόταν πῶς ἦμουν ἀπὸ πίσω της. Καὶ τὴν εἶδα νὰ σκίζῃ βιαστικὰ τὰ τυλίγματα τοῦ πακέτου, νὰ τὸ ἀνοίγῃ, νὰ τὸ ψάχνῃ καὶ νὰ βγάξῃ ἀπὸ μέσα—ὄχι τσιγάρα, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!—ἀλλὰ ἕνα χαρτάκι, ἕνα κομματάκι τσιγαρόχαρτο! Τότε θυμήθηκα: Τὰ πακέτα ποὺ ἀγόραζα κείνο τὸν καιρὸ, εἶχαν μέσα ἀπὸ ἕνα τέτοιο χαρτάκι, «κουπόνι», ποὺ ἔλεγε: «Μὲ 50 κουπόνια ὡς τὸ παρόν, λαμβάνετε δωρεὰν ἀπὸ τὸν καπνοπώλῃν σας ἕνα κουτὶ τσιγαροῦ τῆς Καπνοβιομηχανίας μας. Ἀν ὁ καπνοπώλῃς σας ἀρνηθῇ, ἀποταθῇτε ἀμέσως εἰς τὸ Κεντρικόν...» Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἡ Σοφία μάζευε τὰ κουπόνια. Κι' ἀμα τᾶκανε πενήντα, τὰ πῆγαινε στὸν καπνοπώλῃ μου κι' ἔπαιρνε χάρισμα ἕνα ὁλόκληρο πακέτο τσιγάρα γιὰ τὸν κανακάρη τὸν ἀδερφὸ της. Πῶς ντράπηκα!...

Ντράπηκε κι' ἐκεῖνη καθὼς μὲ εἶδε, γυρίζοντας, πίσω της, ἔκρυψε τὸ χαρτάκι καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ πακέτο λέγοντας:

— Τὰ τσιγάρα σας.

— Μοῦ τᾶνοιξες κιόλα, βλέπω...

— Μὰ πάντα σὰς τ' ἀνοίγω... νὰ μὴν κάνετε τὸν κόπο...

— Ἐὐχαριστῶ.

Γιατὶ ἄραγε ἤθελε νὰ μοῦ τὸ κρύψῃ, σὰ νάταν κλεψιά; Ἀλλ' ἡ στὴ θέση της, ὄχι μόνο θὰ μοῦ τῶλεγε, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ παρακαλοῦσε ἴσως νὰ τῆς φυλάξω αὐτὰ τὰ κουπόνια ποὺ τὰ πετοῦσα. Ἡ Σοφία ὅμως εἶχε πολλὲς εὐαισθησίες καὶ λεπτότητες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲ θάθελε ποτὲ νὰ μοῦ φορτώσῃ ἔστω καὶ μιὰ τόσο μικρὴ φροντίδα. Ἐπειτα θὰ φοβόταν μὴν τῆς ἔλεγα πάλι πῶς παραχαϊδεύει τὸν Κώστα. Γιατὶ πολλὲς φορές τῆς εἶχα πεῖ πῶς τὸν χαλοῦσε μὲ τὰ χάδια της, νὰ χαρτζιλίκια της, καὶ τὸν συνήθιζε νὰ μὴ τὸν παρανοιάζῃ ὅταν ἔμεινε χωρὶς δουλειά...

Ἐνα πρῶτ', ἀφοῦ ἔλειψε τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, ἡ Σοφία ξανάρθε στὸ σπίτι μας συγχυσμένη, καταλυπημένη, κλαμένη, ἔλεινῃ.

— Ἀ! τί ἔπαθες, Σοφία;

— Ὁ Κώστας!... ὁ Κώστας μας!

Εἶναι ἀσχημα!

Καὶ μᾶς τὰ εἶπε κλαίγοντας:

Τὸ χεῖμῶνα, τὸ παιδί εἶχε ἀρπάξει μιὰ πνευμονία. Ἐγὼ τότε καλὰ, μὰ τοῦ εἶχαν μείνει «δέκατα». Δὲν ἔδωσαν προσοχή, ἐνόμιζαν πῶς ἦταν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Καὶ τὸν μπουκωναν ὅσο μπορούσαν. Τοῦ κίκου. Τὰ «δέκατα» ἐπέμεναν, ἡ ἀδυναμία μεγάλωνε καὶ τὸ παιδί ξανάπεσε, γιατί δὲ μπορούσε πῖα νὰ στέκεται στὰ πόδια του. Φώναξαν τὸν γιατρὸ. Χάλασε τὰ μούτρα τοῦ ἀμα τὸν ἔξετασε, καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸν πᾶνε στὴν Κλινικὴ νὰ τὸν ἀχτινοσκοπήσουν. Τὸν πῆγαν, τὸν κοίταξαν καὶ τὸν βρῆκαν σὲ κακὴ κατάσταση. Φτισκός! Φαντάσου, δὲν εἶχε πῖα παρὰ ἕνα πλεμόνι. Τάλλο ἦταν σχεδὸν φαγωμένο!

Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες εἶχε γίνῃ ὅλη αὐτὴ ἡ καταστροφή. Τὸ θάψαμε καὶ ῥοδοκόνινο παλικάρι, ποὺ χαϊρόσουν, ἀλήθεια, νὰ τὸ βλέπῃς, εἶχε μείνει τὸ μισὸ κι' ἦταν χλωμὸ σὰν πεθαμένο. Κι' ἀν δὲν τὸ πῆγαν ἀμέσως σὲ κανένα σανατόριο, νὰ τὸ προλάβουν, θὰ πέθαινε.

— Νὰ τὸν βάλουμε στὴ «Σωτηρία», τῆς εἶπαμε.

— Ἀχ, αὐτὸ θὰ σὰς ἔλεγα κι' ἐγὼ!... Μοῦ εἶπαν: εἶναι ὁσκόλο, μὰ τ' ἀφεντικὰ σου θὰ μπορούσαν νὰ τὸ καταφέρουν. Ἀχ, κυρία μου! κύριέ μου! Κάμετε ὅ,τι μπορείτε γιὰ τὸ

παιδί! "Απ' τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σας!..

Καὶ δὲς τοὺς κλάμματα ἢ Σοφία, καὶ δὲς τοὺς παρακάλια.

— "Ελα, μὴν κλαῖς. Θὰ φροντίσουμε κι' ἀμέσως. Θὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐκεῖ καὶ θὰ γίνῃ καλά. Κι' ἡ-λικιωμένοι ἀκόμα γιαντρεύονται, δταν ἡ ἀρρώστεια εἶναι στὴν ἀρχή. Κι' ὁ Κώστας, δεκοχτὼ χρονῶν παιδί, ποὺ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἔσπαζε μὲ τὴ γροθιά του σίδερο;..

Ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὴ μαύρη τῆς καρδιά. Σκούπισε τὰ δάκρυά της κι' ἄρχισε, ὅπως πάντα, τὴν καθημερινή της ἐργασία.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγη ὥρα, τὴ φώναξε στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ πᾶς μόνη σου στὴν κυρία τάδε, τῆς εἶπα. Τῆς τὰ γράφω κι' ἐγώ, μὰ πές της καὶ σύ. Ἐχει τὰ μέσα στὴ «Σωτηρία» καὶ θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ καλὸ.

Πῆρε τὸ γράμμα, ὅπως θάπαιρνε κι' ἕνα θαυματοργὸ γιαντρεὺ ποὺ θά-κανε καλὰ τὸν ἀδελφὸ της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔπεσαν τὰ μά-τια της στὰ κουπόνια ποὺ ἦταν μα-ζεμένα στὸ δισκάκι μου. Τὴν εἶδα καὶ τῆς εἶπα:

— Ἄν θέλῃς, πάρε κι' αὐτά. Ξέ-ρω πὼς τὰ μαζεύεις.

Χλώμασε διαμῖς καὶ ξέσπασε σπαραχτικά:

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμω τώρα πιά; Ἐγὼ τὰ μάζευα γιὰ τὸν Κώστα. Μὰ ὁ γιαντρεὺ εἶπε νὰ μὴν ξαναβάλῃ στὸ στόμα του τοῖς γράφτῳ! Αὐτὸ τὸ βίτσιον νὰ τοῦ τὸ κόψῃ ἡ ἀρρώστεια! "Ας εἶναι νὰ ζήσῃ τουλάχιστο!

Μιλώντας ἔτσι καὶ κλαίγοντας, πῆ-ρε τὰ κουπόνια, τὰ ζούλιξε στὴ χού-φτα της, τᾶρριξε στὸ καλάθι, στὰ σκουπίδια, καὶ βγήκε γιὰ νὰ πάῃ τὸ γράμμα.

Ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, τ' ὁμολο-γῶ, δὲν εἶχα συγκινηθεῖ καὶ τόσο πολὺ. Ἀλλὰ — περίεργο! — τὸ τελευ-ταῖο της αὐτὸ κίνημα μ' ἔκαμε νὰ δακρῶσω...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ

Κάποιος παιδί ἤθελε νὰ πνίξῃ τὸ σκύλο του. Τὸν ἀνέθεσε λοιπὸν σ' ἕνα πλοιάριο, καὶ ἄμα ἔφθασε στὴ μέση τοῦ ρεύματος, τὸν πέταξε στὸ ποτάμι.

Τὸ φτωχὸ σκυλὶ ἐξαφανίστηκε κά-τω ἀπ' τὸ νερό, ξαναφάνηκε ὡστόσο στὴν ἐπιφάνεια, κι' ἔκανε ἀπελπι-σμένες προσπάθειες νὰ φθάσῃ τὴ βάρκα, ἀλλὰ, κάθε φορὰ ποὺ τὸ ζῶο πλησίαζε, ὁ κύριός του τὸ ἔσπρωχνε μὲ τὸ κουπί.

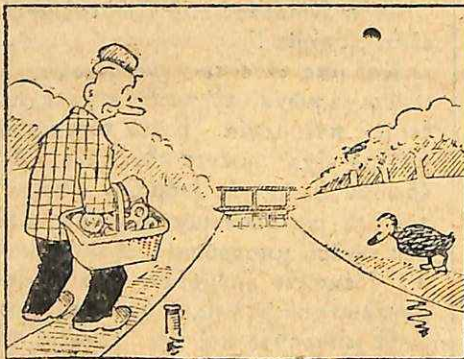
Ἡ σκληρὴ αὐτὴ πάλη διαρκοῦσε κάμποσες ὥρες, δταν ξάφνου, τὸ παι-δί, χάνοντας τὴν ὑπομονή, ἄρπαξε τὸ κουπί μὲ τὰ δύο του χέρια κι' ἔδωσε ἕνα γερό κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ κακὸμοιροῦ σκύλου! ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ βρέθηκε καὶ τὸ ἴδιο μέσο! στὸ νερό.

Τότε ἡ σκληρὴ ἀλλάξε. Βλέπεις τὸ πιστὸ ζῶο νὰ κολυμπᾷ, νὰ πιάνῃ τὸν κύριό του καὶ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴν ὄχθη, ἀφοῦ κινδύνευσε εἰκοσι φορὲς νὰ τὸ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα.

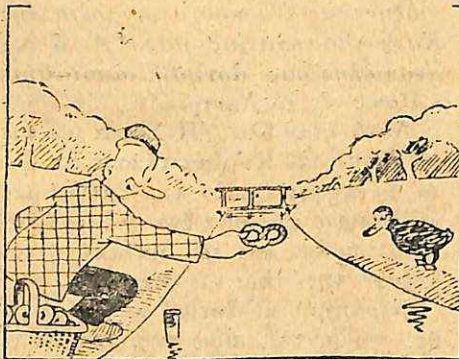
(Μετὰφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

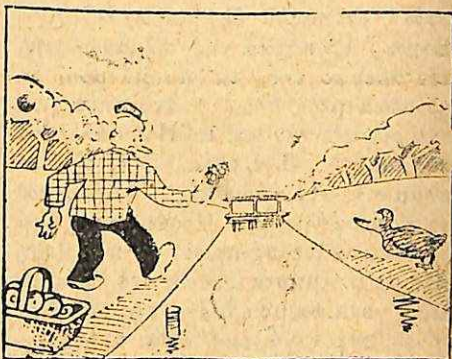
Ο ΚΑΛΟΣ ΚΟΥΛΟΥΡΤΖΗΣ Κ' Η ΚΑΚΗ ΠΑΠΙΑ

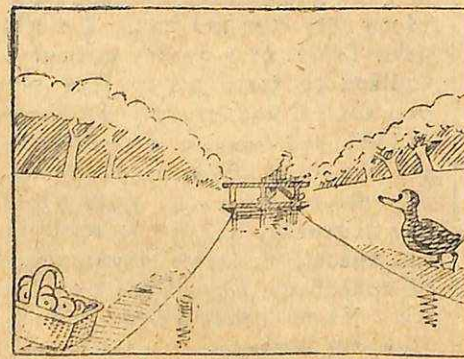
1.—«"Α, νὰ μὰ πάπια!.. Ἡ καϊ-μένη θὰ πεινάῃ. "Ας τῆς δώσω ἕνα κουλούρι...»

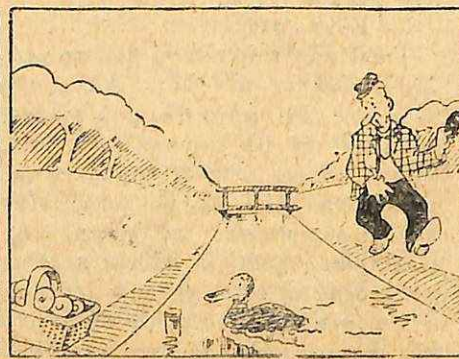
2.—«Πτορ!.. πτορ!.. Νὰ ἔνα ὡ-ραῖο κουλούρι γιὰ σένα!.. Πλησίασε νὰ τὸ πόρῃς...»

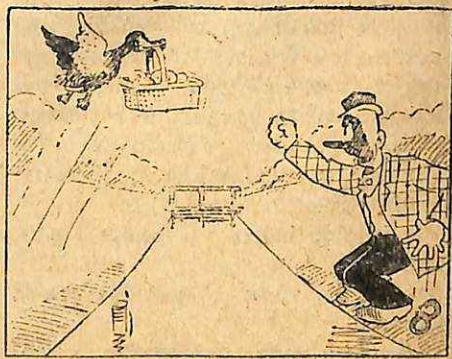
3.—'Αλλὰ ἡ πάπια δὲν κουνιέται. Κι' ὁ κουλουρτζῆς πάει νὰ περάσῃ τὸ γεφυράκι γιὰ νὰ τῆς τὸ δώσῃ.

4.—«"Ελα, ἔλα, ἔφτασα!.. Πλησία-σε λοιπὸν τώρα. Τί στέκεσαι ἀκόμα; Παράλυτη εἶσαι;

5.—'Αλλ' ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν κου-λουρτζῆ, ἡ πάπια πέφτει στὸ ποταμά-κι, περνᾷ ἀντίκρου κολυμπώντας...

6.— Καὶ μὲ μεγάλη του φούρκα ὁ κουλουρτζῆς τὴ βλέπει νὰ τοῦ ἀρπάξῃ δλο τὸ καλάθι μὲ τὰ κουλούρια!..

(Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴ Λαχτάρα τῆς Λευτεριάς)

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ὅσο φώναζε μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἐπνι-γε τὴ φωνή της, ἦταν ἀδύνατο ν' ἀκουστῇ ἀπὸ μακριά. Ἐπρεπε, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν στὰ κάτω πατώμα-τα, νὰ σκύψῃ πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἀνελκυστήρα! μὰ ἡ σκέψη τοῦ χάους ποὺ ἀνοίγονταν ἀπὸ κάτω της, τῆς ἔ-φερε τέτοιον ἱλιγγο ὥστε δὲν μπο-ροῦσε νὰ τὸ ἀποφασίσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶ-γμα καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της.

— Βιργινία! Βιργινία! φώναζε μ' ὅλη της τὴ δύναμη μὲ τὸ κεφάλι πάντοτε γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ φωνή της, ποὺ τὴν ἐπνιγε ἡ συγ-κίνηση, ἀντήχησε στὸ κενὸν χωρὶς ν' ἀκουστῇ ἀπὸ κανένα.

— Πέτρο! Πέτρο! φώναζε καὶ πάλι. Πέτρο! Βιργινία! Βιργινία! Πέτρο!

Κανεὶς ὅμως κάτω στὸ σπῆτι δὲν ἦταν δυνατόν ν' ἀκούσῃ τις μισοπνιγ-μένες φωνές ποὺ ἕνα δυστυχισμένο κοριτσάκι ἔβγαζε ψηλὰ στὴ σοφίτα. Τὰ χέρια της ποὺ ἐπιάναν σπασμω-δικὰ τὸ χερούλι τῆς πόρτας ἐμοῦδια-σαν ἀπὸ τὴν ἀκίνησία, τὰ μέλη της πάγωσαν, καὶ οἱ φωνές: «Πέτρο, Βι-ργινία, Βιργινία, Πέτρο!», ἔγιναν ἄ-ναρθροὶ φθόγγοι ποὺ μόλις ἀκούγον-ταν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ οἰκογένεια καταφθάνει

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή ποὺ εἶ-χε δώσει ἡ Μπέττυ ὁ ἀμαξᾶς μὲ τὸ ἀμάξι του ἔτοιμο στάθηκε στὴ πόρ-τα τῆς δίλλας στὶς τρεῖς καὶ μισή ἀκριβῶς, γιὰ νὰ προφθάσουν νὰ βρί-σκονται στὸ σταθμὸ στὶς τέσσερες ποὺ θὰ ἔφθανε τὸ τραῖνο.

Μὰ ἡ Μπέττυ δὲν κατέβαινε.

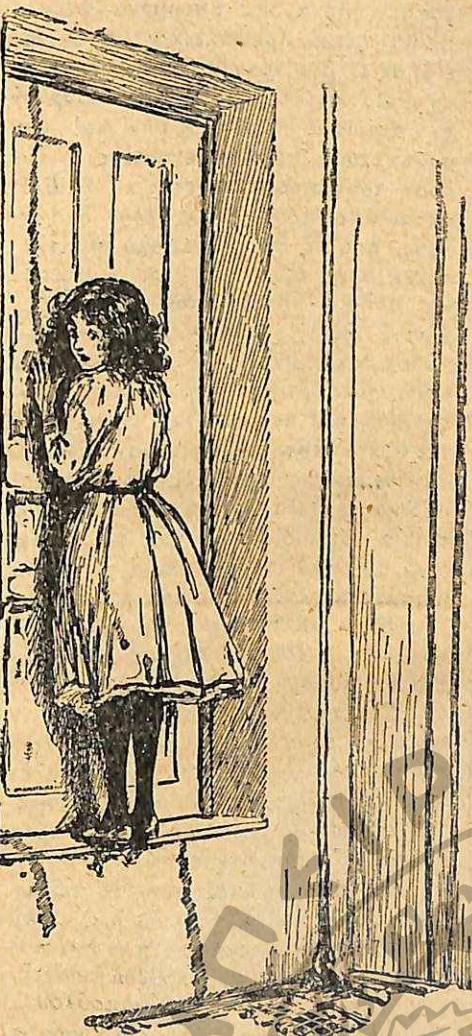
Ἀφοῦ περίμενε μερικὰ λεπτὰ ὁ Μπάργνεϋ ρώτησε τὸν Πέτρο ποὺ ἔτυ-χε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ, μήπως ἤξερε ποὺ βρισκόταν ἡ μὲς Μπέττυ.

Ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἰδέα! ὡστόσο ἀνησυχῆσε, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς γιατί, καὶ ἔτρεξε στὴν κουζίνα νὰ ρω-τήσῃ τὴ Βιργινία. Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖ-νη εἶχε ἰδεῖ τὴ Μπέττυ. Ἡ Νόρα, ἡ καμκρίερα, ἕνα μονάχα ἤξερε νὰ πῇ, διεῖχε ἰδεῖ τὴ μὲς νὰ πηγαίνοντάς της μέσκα στὸ σπῆτι, λίγη ὥρα πρωτῆτερα. Μπορεῖ τώρα νὰ βρίσκονται στὸ Πε-ριβόλι.

Δὲν ὑπῆρχε κανέναν λόγος γιὰ ν' ἀνησυχῆσουν! γι' αὐτὸ ὁ ἀμαξᾶς βλέ-ποντας ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὅτι ὑπῆρχε φόβος νὰ ἔχῃ φθάσει κιόλας τὸ τραῖνο, ἀποφάσισε νὰ ξεκινήσῃ

γιὰ τὸν σταθμὸ.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Πέτρος, ἡ Βιργινία καὶ οἱ δύο καμκρίερες ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὸ σπῆτι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἀνοίγοντας κάθε κάμαρα δίχως νὰ βρίσκουν ἐκείνη ποὺ ζητοῦσαν. Στὴν κάμαρά της, ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ἦ-ταν τὰ γάντια της καὶ τὸ καπέλλο

Εἶδε μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο τὸν ἀνελκυσ-τήρα νὰ κατεβαίνει (Σελ. 330, στ. γ'.)

τῆς τοποθετημένη ἀπὸ τὴν καμκρίε-ρα γιὰ νὰ τὰ φορέσῃ δταν θὰ πῇ-γαινε στὸ σταθμὸ. Ἡ ἴδια ὅμως ἡ Μπέττυ δὲν βρισκόταν πουθενά.

— Μήπως ἔπεσε στὴ στέρνα τοῦ κήπου καὶ πνίγηκε! φώναξε ἔξωφρα ἡ Βιργινία καὶ τὸ ροδακίνο πρό-σωπό της ἔγινε μονομιάς κατὰχλωμο.

— Ἀδύνατον, εἶπε ὁ Πέτρος. Ἐγὼ ἐκεῖ βρισκόμουν. Θὰ τὴν εἶχα ἰδεῖ.

— Μὰ τί νὰ ἔγινε λοιπὸν! ἀπό-ρησε ἡ Βιργινία. Δὲν πιστεύω νὰ πῇγε στὴς κυρίας Βὲν Κούρτ ξεκα-πέλλωτη. Ἀλλωστε, ὡς αὐτὴ τὴν ὥ-

ρα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γυρίσει πίσω.

Κι' οἱ δύο τους ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ ψάχνουν, δταν ἔφθασε τὸ ἀμάξι μὲ τὴν κυρία Κίνσεϋ, τὴν μι-κροῦλα Πόλλυ καὶ τὴν νταντά της. Ἡ κυρία Κίνσεϋ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτική δταν ἔμαθε τὴν ἐξαφάνιση τῆς Μπέττυ.

— Βρίσκεται, ρώτησε, στὸ σπῆτι κα-νένα σκυλὶ ποὺ νὰ γνωρίζῃ τὸ παιδί;

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ὁ Πέτρος. Ἐχομε τὸν Σίδνεϋ. Δὲν τὴν γνω-ρίζει ἀπὸ πολὺν καιρὸ, μὰ ὡστόσο...

— Ποῦ εἶναι τὸ σκυλὶ;

— Στὸν σταυλὸ. Τὸν ἔδεσα γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

— Τρέξετε γρήγορα νὰ τὸν φέρε-τε, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ καὶ δώστε του νὰ μυρίσῃ κάτι ποὺ νὰ ἔχῃ φο-ρέσει ἡ Μπέττυ.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε νὰ λύσῃ τὸ σκυ-λὶ ἐνῶ ἡ Βιργινία ἀνέβηκε στὴν κάμα-ρα τῆς Μπέττυ γιὰ νὰ φέρῃ τὰ γάν-τια καὶ τὸ καπέλλο τῆς μικρῆς της κυρίας.

— Ψάξε, ψάξε, καλὸ μου σκυλί, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ βάζοντας κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Σίδνεϋ τὰ πράγ-ματα τῆς Μπέττυ.

— Ψάξε, ψάξε, ἔκανε καὶ ἡ μα-γείρισσα,

Τὸ σκυλὶ φαινόταν σὰν νὰ κατα-λάβαινε τί τοῦ ζητοῦσαν! ἄρχισε νὰ τρέξῃ μὲς στὸ σπῆτι μπαίνοντας μέ-σα σὲ κάθε κάμαρα, μυρίζοντας παν-τοῦ, κοιτάζοντας τοὺς συνοδοῦς του μὲ τὰ μεγάλα ἐξυπνα μάτια του, ἀλ-λὰ κρατώντας τὴν οὐρά του ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

Στάθηκε λίγα λεπτὰ καὶ μύρισε τὴν πόρτα τοῦ ἀνελκυστήρα, ὅπως εἶ-χε κάνει καὶ στὶς ἄλλες πόρτες, μὰ δὲν ἐπέμενε καὶ πολὺ γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἄλλους νὰ καταλάβουν πὼς πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ στρέψουν τις ἔρευνές τους. Ἦτοτε ἔστριψε ξαφνι-κά, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ μπήκε στὴν κάμαρα τῆς Μπέττυ. Ἀφοῦ ἔψαξε κι' ἐκεῖ λίγην ὥρα, ἄρχισε νὰ βογ-γάῃ ἐλαφρά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ ὅτι κι' αὐτὸς τὰ εἶχε χάσει κι' ὅτι δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν βρῇ.

— Δὲν μπορεῖς οὔτε σὺ νὰ τὴν βρῇς, γέρο μου, αὐτὸ τὸ βλέπω, εἶ-πε ὁ Πέτρος χαϊδεύοντας τὸ χονδρὸ κεφάλι τοῦ πιστοῦ σκύλου. Κι' ὅμως εἶμαι σίγουρος πὼς βρίσκεται μέσα στὸ σπῆτι. Θάρξουμε πάλι νὰ τὴν ψάχνουμε οἱ δύο μας μαζί καὶ θὰ νοῖγουμε ὅλες τις πόρτες, δίχως νὰ παραλείψουμε οὔτε μιὰ.

Ἀφοῦ ἔκανε τὸν γύρο ὅλου τοῦ σπιτιοῦ ὁ Πέτρος ἔφθασε στὴν σκάλα ποὺ ὀδηγοῦσε ἐπάνω στὴν ταράτσα, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἀνεβαίνει ἀκολου-

θούμενος από τὸν Σίδνεϋ. Τὸ σκυλί στὴν ἀρχὴ ἀνέβαινε ἀργά-ἀργά τὰ σκαλοπάτια· ἔξαφνα στήλωσε τ' αὐτιά του καὶ περνώντας σὰν βολίδα μπρὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὴ κορυφὴ τῆς σκάλας.

— Ἀνγκάλυψε πού βρίσκεται. εἶπε μέσα του ὁ κηπουρὸς ἀνεβαίνοντας κι' αὐτὸς τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά. Ἐρεῖ πού εἶναι. Τὴ βρήκε. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶναι κρυμμένη.

Ὁ Σίδνεϋ εἶχε σταθεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀνελευστήρα καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ νύχια του.

Μιά κλαψιάρικη φωνίτσα ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Πέτρο! Βιργινία!

— Ἐδῶ μέσα εἰσθε κλεισμένη; φώναξε ὁ Πέτρος δοκιμάζοντας ν' ἀνοίξῃ τὴ πόρτα:

Ἡ Μπέττυ πού ἦταν σχεδὸν δόλ-τελα ἐξηγτημένη καὶ ἔβλεπε μὲ τρό-μο νὰ πλησιάζῃ ἡ στιγμή πού δὲν θὰ μποροῦσε πιά νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέση, ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ φίλου τῆς καὶ αἰσθάνθηκε τὸ θάρος τῆς νὰ ξανακυρίξῃ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀντιλήφθηκε τὸ μεγάλο κίν-δυνο πού ἔτρεχε ἂν τὸ σκυλί μέσ' στὴν χαρὰ του πού θὰ τὴ ξανάβλεπε ἔπερ-τε ἐπάνω τῆς καὶ τῆς ἔκανε χαρές.

— Στάσου, Πέτρο, φώναξε μὲ τὴν ἀδύνατη φωνή τῆς. Μὴν ἀφίσσης τὸ Σίδνεϋ νὰ πηδῇ ἐπάνω μου. Βρί-σκομαι ἐπάνω στὸ πεζούλι τῆς πόρτας τοῦ ἀσανσέρ. Διγάζει νὰ κουνιθῶ θὰ πέσω. Ἄνοιξε σιγά-σιγά!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΜΟΥΝ μαθητὴς τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου — ἴσως καὶ τῆς Ε', δὲ θυμοῦμαι τώ-ρα καλὰ — ἔταν μού ἦρθε ἡ φαεινὴ ἰδέα νὰ... ἰδρῶσω, μαζὶ μὲ δυὸ-τρεῖς συμμαθητὲς μου, περιο-δικό! «Ἴρις» θάταν ὁ τίτλος του. Θάβγαине καθ' ἑβδομάδα σ' ἕνα μόνο «ἀντίτυπο» — ὁ λόγος, τὸ λέει, γιατί θάταν γραμμένο μὲ τὸ χέρι — καὶ θὰ δημοσίευε τὰ λογοτεχνικά μας πρῶ-τάκια καί, στὸ τέλος, σχολικὲς εἰδή-σεις. Πραγματικῶς, βγήκε τὸ πρῶτο φύλλο, κυκλοφόρησε στὴν τάξη καὶ διαβάστηκε πολὺ — τόσο μάλιστα, ὥ-στε στὸ τέλος κατάντησε κουρέλι — χωρὶς νὰ τὸ πῆρῃ μυρωδιά κανένας.. γάτος. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ δεύτερο. Τὸ τρίτο ὅμως, δὲν ξέρω πῶς, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἀρχιγέτου, τοῦ κ. Γυμνα-σιάρχου. Ἀμέσως «συνήλθε» ὁ Σύλ-

λογος τῶν Καθηγητῶν, τὸ κατσαχε-μένο «σῶμα τοῦ ἐγκλήματος» διαβά-σθηκε «εἰς ἐπήκοον», οἱ ἐνοχοὶ «ἐ-κλήθημεν εἰς ἀπολογία», ἡ ἀπολο-γία μας δὲν ἔπεισε κανένα γιὰ τὴν ἀθωότητά μας, καὶ τὴν ἴδια ὥρα κα-ταδικασθήκαμε σὲ ἀποβολὴ μιᾶς ἑ-βδομάδας. Ἔτσι ἄδοξα, μὲ μεγάλη μας θλίψη καὶ ζημιὰ, τελείωσε ἡ «Ἴρις».

Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Σήμερα, τέτοια περιοδικά, χειρόγραφα, μηχανο-γραφημένα καὶ τυπωμένα ἀκόμα, μὲ μαθητικὰ πρωτόλεια καὶ σχολικὲς εἰδήσεις, βγαίνουν σ' ὅλα σχεδὸν τὰ σχολεῖα. Κι' ὅχι μόνο δὲν ἐπισύρουν τὴν τιμωρία τῶν ἰδρυτῶν καὶ τῶν συντακτῶν, παρ' ἀπεναντίας ἡ ἐκ-δοσὴ τους προστατεύεται κι' ἐπιβλέ-πεται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς δασκά-λους, πού τὴ θεωροῦν πολὺ συντελε-στικὴ στὴν ἐξάσκηση τῶν μαθητῶν καὶ στὴν ἀνάπτυξη τῶν λογοτεχνι-κῶν ἢ καλλιτεχνικῶν ταλέντων, πού κρύβει κάθε σχολεῖο. Ἀπὸ τὴν «Ἴ-ριδα» μας, ἔκαμαν τὴ χειρότερη ἐν-τύπωση καὶ προκάλεσαν τὴ μεγαλύ-τερη ἀγανάκτηση μερικὰ σχόλια πού συνόδευσαν τὴς σχολικὲς εἰδήσεις καὶ μερικὰ ἀστεία περὶ γράμματα. Ἀλλὰ τέτοια δημοσιεύουν καὶ τὰ σημε-ρινὰ σχολικὰ περιοδικάκια χωρὶς νὰ πειράζεται καὶ νὰ θυμῶνῃ κανένας. Ὑποθέτω μάλιστα πῶς θὰ γελοῦν μ' αὐτὰ κι' οἱ ἴδιοι οἱ «σατυριζόμενοι». Γιατὶ βρίσκουν αὐτὴ τὴ σάτυρα ἀκα-κὴ, ἀδολή, ἀθώα, ἀνύδνη. Κι' ὅταν εἶναι κι' ἐξυπνὴ, τὴ θεωροῦν ἀκόμα πιὸ θεμιτὴ. Ἐχομε προχωρήσει, βλέ-πετε, σὲ πολιτισμό. Κι' οἱ πολιτισμέ-νοι ἄνθρωποι δὲν θυμώνουν μ' ἕνα ἄκακο κι' ἐξυπνο ἀστεῖο.

Ἐχω στὸ τραπέζι μου τὸ τελευ-ταῖο φύλλο τοῦ «Σχολεῖοῦ μας», τοῦ περιοδικοῦ πού βγαίνει μηχανογρα-φημένο στὸ λαμπρὸ παρθεναγωγεῖο τῆς κυρίας Μίνας Ἀηδόνοπούλου. Στὸ τέλος, ὅστερ' ἀπὸ τὰ σοβαρὰ πράγματα πού περιέχει, βλέπω κι' ἕ-να σωρὸ ἀστεία, σατυρικά, καὶ μά-λιστα μὲ γελοιογραφικὰ σκίτσα. Ὁ-χι μιά ἑβδομάδα, ἀλλὰ ἕνα χρόνο θὰ μᾶς ἀπέβαλλαν τότε, ἂν ἔβρισκαν στὴν «Ἴριδα» καὶ τέτοια σκίτσα. Σήμερα τὰ γουστάρουν καὶ γελοῦν, χωρὶς νὰ σκέπτεται κανένας νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ ἐπιβάλῃ τιμωρία. Ἀντιγράφω μερικὰ: «Μιά στρουμπουλὴ, μπάλλα, λιγάκι κοκετούλα, καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ καὶ... παλιοσημερολόγιτσα!!!» Ἐπειτα μιά πού πετάγεται αἰώνια λέγοντας τὸ κρῦο τῆς ἀστεῖα... Ἀδ-τὲς τίς δυὸ συμπληρώνει ἕνας χάχας. Μὰ σὰς βεβαιῶ, καὶ σὲ κηδεῖα νὰ βρεθῇ, θὰ χαχανίζει!!! Αὐτὰ εἶναι

σκίτσα μαθητῶν καμωμένα ἀπὸ μιά συμμαθητριά τους.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε λίγο καὶ τὰ σοβα-ρά. Στὴν ἀρχὴ βρίσκω τρία ἄρθρα γιὰ τὸν Κοραῖ. Εἶναι γραμμένα ἀπὸ μαθητὲς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου. Τὸ πρῶτο, τῆς Ἑλλης Βάλληγδα, εἶναι βιογραφικὸ καὶ γενικό. Τὸ δεύτερο, τῆς Ἀφροδίτης Μαρτάνη, ἐξετάζει τὸν Κοραῖ ὡς γλωσσολόγο. Καὶ τὸ τρίτο, τῆς Ἰωάννας Συρμακίδου, τὸν ἐξετάζει ὡς παιδαγωγό. Ὅλα ὥρατα καὶ σοφά, πού θὰ μπορούσε νὰ τὰ χει-γράψει καὶ φοιτητρία... ἀπ' τίς κα-λύτερες, ὅπως εἶπα καὶ σὲ μιά ἐ-φημερίδα, μιλώντας πάλι γιὰ «Τὸ Σχολεῖο μας». Ἀλλὰ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸ δεύτερο («Ὁ Κοραῖς καὶ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα»). Τί καλὰ, τί σωστὰ πού κρίνει ἡ Ἀφροδίτη Μαρτάνη τὸ τί ἔκαμε καὶ τὸ τί... δὲν ἔκαμε ὁ Κοραῖς γιὰ τὴ γλῶσσα! Τελευταία, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκα-τονταετηρίδας του, σὰς μίλησα κι' ἐγὼ γιὰ τὴ συμμετοχὴ τοῦ Κοραῖ, στὸν γλωσσικὸ ἀγῶνα καὶ σὰς ἐξηγήσα ὡς πού μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ καὶ ὡς πού σταμάτησε, γιατί δὲν εἶχε, ἂν ὅχι τὴν τόλμη νὰ φθάσῃ στὰ ἄκρα, του-λάχιστο τὴ δύναμιν νὰ ἰδῇ ὀλάκερη τὴ γλωσσικὴ ἀλήθεια. Κι' αὐτὸ ἡ ἁρ-θογράφος τὸ παραδέχεται καὶ τὸ δι-καιολογεῖ:

«Κάνει βέβαια λάθος — λέγει — ὁ Κοραῖς σὲ μερικὰ σημεῖα. Ἀλλὰ τὰ λάθη του εἶναι συγχωρεμένα, ἂν σκε-φθῇ κανεὶς πῶς ἡ Γλωσσολογία μό-λις τὸν ἸΘ' αἰῶνα πρωτοφάνηκε. Γι-ατὶ κατὰ τὴ γλωσσολογία ἔχομε: Α': Ἡ γλῶσσα κάθε λαοῦ διαρκῶς με-ταβάλλεται καὶ κατὰ τὴ φωνητική, καὶ κατὰ τὴ γραμματικὴ καὶ κατὰ τὴ σημασίαν τῶν λέξεων. Β': Οἱ συνε-χεῖς αὐτὲς μεταβολὲς γίνονται πολὺ ἀργά, ὥστε οὐκ εἶναι καὶ σύμφωνα μὲ νόμους ὁρισμένους. Γ': Δὲν ὑπάρχει ἀκμὴ καὶ παρακμὴ γιὰ μιά γλῶσσα· αὐτὲς ὀφείλονται στὸ λαὸ πού μετα-χειρίζεται τὴ γλῶσσα. Δὲν μπορού-με ὅμως παρὰ νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι μέ-σα στὸ σκότος πού ἐπικρατοῦσε τότε σχετικὰ μὲ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ὁ Κοραῖς, μὲ τὴ φωτεινὴ του διάνοια καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγάπῃ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, αἰσθάνθηκε καὶ ἐπλησίασε τὴν ἀλήθειαν».

Μὰ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Ὁ-χι γιὰ μιά ἑβδομάδα, ὅχι γιὰ ἕνα χρό-νο, ἀλλὰ γιὰ πάντα ἀπέβαλλαν οἱ καθηγητὲς, στὸν καιρὸ μου, ἕνα μα-θητὴ ἢ μιά μαθήτρια πού θάχε τὸ θράσος νὰ βρῇ λάθη... στὸν Κοραῖ, ἔστω καὶ γιὰ τὰ δικαιολογήσῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΝΕΙΡΟ

Σὲ περιβόλι βρέθηκα κάποιαν αὐγὴ αἰθέρια, Τὰ ρόδα μού γελοῦσαν, οἱ κρίνοι εὐωδιάζαν, Οἱ πεταλούδες χόρευαν καὶ λάμπαν σὰν ἀστέρια, Καὶ μετὰ τὸς τὰ πουλιά, μ' ἀγάπη κουβεντιάζαν.

Τραγούδια, ἀγέρας κι' εὐωδιὲς σκορπίσανε θυμῶμαι, Στὴν πονεμένη μου ψυχὴ λίγη γλυκεῖα γαλήνη. Τίς λύπες μου μεμιάς ἔσχυν, παῦν νὰ συλλογιέμην Κι' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἔφυγε γιὰ πάντα ἡ ὁδὸν.

Μπροστὰ στὸ κάθε λούλουδο, μ' εὐλάβεια σκυμμένη, Στὰ φύλλα του ψιθύριζα ὀλόθερμα λογάκια. Τίς μαργαρίτες σίμωσα σ' ἔκσταση βυθισμένη, Νὰ τίς μαδῶ ἀρχίνισα σὰν τὰ μικρὰ παιδάκια...

Καὶ τρέχοντας ὀλόχαρα στὸ μαγεμένο κήπο, Ἐφαγα νάβρω δῶ καὶ κεῖ, τὸ διαλεχτὸ λουλούδι· Στὸ μενεξέ σὰν ἔσκυψα μ' ἀνάλαφο ἕνα χτύπο Μὲ ξάφνισε ἕνα ὀλόγλυκο νοσταλγικὸ τραγούδι.

Λουλούδι μέσ' τὰ λούλουδα, ἀντίκρισε ἡ ματιά μου. Τότε, παιδάκι ὀλόχαρο, μ' ὀλόξανθα μαλλάκια Δίνει σ' αὐτὸ προτίμηση ξεχωριστὴ ἡ καρδιά μου, Στὰ μάγουλά του ἐξάρια ἀτέλειωτα φιλάκια.

Κρατῶ λουλούδι ζωντανὸ στὰ χέρια μου. Ὡμένα! Ρίχνουν ματιὲς ζηλότυπες, Ἀπάνω μου τὰ κρίνα! Κάνω νὰ φύγω... προσπαθῶ... ὁ κόπος στὰ χαμένα Τί... ἔπληνσα καὶ τῶναιρο μου πέταξε. Τί κρίμα!...

Δαναῖς

ΣΒΥΣΜΕΝΗ ΧΑΡΑ

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Σὰν ἔν' ἀστέρι φωτεινὸ μέσ' τῆς χαρᾶς τὸν οὐρανὸ τὸ θεῖο φῶς μοιράζει...

Σὰν ἕνα μικρούλι ρόδο, ἄνοιξε τὰ ροδοπέταλα τῆς ὑπαρξῆς του στὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἀφῆσ' ἐλευθέρῃ τ' ἀγεράκι τῆς χαρᾶς νὰ τρελλοπαίζει μὲ τίς ξαν-θὲς του μπουκλιτῆς καὶ νὰ σκορπᾷ ἀτέλειωτα τὸ χρυσόφως τοῦ γέλιου στὰ γλυκὰ του χαίλακια. Ἡ εὐτυχία ἦρθε νὰ χτυπήσῃ τὴ μιανονιγμένη πορτο-υλά τῆς ζωῆς του στὸ μονοπάτι τοῦ χρό-νου. Τὴ δέχτηκε, κι' ἀπὸ τότε ἀχώρι-στοι σύντροφοι στὸ διάβα τῆς ζωῆς: περνοῦσαν στιγμὲς ἀξέχαστες, στιγμὲς ὀνειρεμένες.

Τὰ χρόνια κύλησαν γοργὰ κι' ἦρθε

καιρὸς, πού τὸ ἀργυρὸ λαγνὴν τῆς εὐ-τυχίας ἔπαψε νὰ χύνῃ τὸ γλυκὸ του πιστό καὶ τ' ἄλυκα ρόδα τῆς χαρᾶς ν' ἀνθοῦν στὸ πρόσωπό του. Στὸ νύφερ το ρόδο τῆς ζωῆς φάνηκε τὸ πρῶτο τ' ἀγκάθι, πού φέρνει τρυπώντας, τὸν πόνο. Στὴ ροδισμένη ἀνατολὴ τῆς εὐ-τυχίας του φάνηκε τὴ πρῶτο συννεφά-κι, μουντὸ, ἀπειλητικὸ... καὶ σὲ μιά ἀ-πότομη στροφή πούκανε, στὸ μονοπάτι ἔξασπασε ἡ θύελλα... τῆς καταστρο-φῆς. Τρέχοντας, γιὰ νὰ ξεφύγῃ, βρέ-θηκε μπροστὰ σὲ μιά γυναῖκα πανύ-ψηλη, τραχειά, πού στὸ πρόσωπό της χυνόταν ἡ σκληρότητα. Γελώντας μ' ἔν' ἀπαίσιο χαμόγελο, σκύβει καὶ τοῦ λέει:

— Μὲ λένε δυστυχία.

Τρομαγμένο στρέφει νὰ δῇ τὴ συν-τρόφισσά του, ἣν εὐτυχία, ἀλλὰ... τίποτα, εἶχε χαθεῖ. Μὲ μάτια, πού γιὰ πρώτη φορὰ καθρεφτίζουν τὸ φόβο, θέ-λει νὰ κοιτάξῃ τὸν ἑαυτὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς του... ἀλλὰ δὲν βλέπει πα-ρὰ ἕνα οὐρανὸ σνοεινισμένον ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα ἐνὸς πονεμένου μέλ-λοντος, ἔτοιμα νὰ ξεσπάσουν σ' ἀκρό-τητη μπόρα... Στὰ γλυκὰ του ματά-κια σὰ ζηλόφθονοι ἐχθροὶ ἀνεβαίνουν τὰ δάκρυα τῆς πρώτης δυστυχίας, γιὰ νὰ σβύσουν τὸ λαμπερὸ τους φῶς.

Γονατίζει παρακαλώντας νὰ τοῦ ἀπο-δώσῃ τὴ φιλίᾳ του. Αἰσθάνεται τὴν ἄ-μοιρον πῶς μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ τοῦ ξαναφέρῃ τὰ χαμένην του χαρὰ.

Ἀλλ' ἐκείνη, καὶ πάλι γελώντας σκλη-ρά, τοῦ λέει πῶς γι' αὐτὸν ἡ Εὐτυχία εἶναι πιά χαμένη καὶ πῶς πρέπει ν' ἀ-κολουθήσῃ τὴν πραγματικότητά ξε-χνώντας τὴν παλιά του χαρὰ.

Ἡ μικρὴ του καρδουλίτσα ἐπαναστατεῖ καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦν ἀκόρετα... Μ' ἄραγε θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ξαναφέ-ρῃ τὴν εὐτυχία;

Ὡ, ἀλίμονο, ὅχι... δὲν μπορεῖ, τὸ καταλαβαίνει, ἀφοῦ βλέπει καὶ περ-νάει ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ ξαναρθῇ... Καὶ ὑποταγμένο πιά ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τῆς πραγματικότητος... σέρ-νοντας μόνο πίσω του, σὰν ἀπομεινάρι τῆς χαμένης Εὐτυχίας του, τὴ χρυσὴ κορδέλλα τῆς Θύμης.

Μὰ ἔνα σύννεφο πικρὸ ἄγριο κι' ἀπειλητικὸ σκληρὰ τὸ σκοτεινιάζει.

Δεσποῦλα

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Λίγο πιὸ μακριὰ ἀπ' τὴν πόλιν πρὸς τὴν παραλία, κοντὰ στὰ βράχια, ἦταν κτισμένο τὸ μικρὸ σπίτικι τῆς Κυρὰ-Ρηνιώ. ἕνα κάτασπρο καθαρὸ σπίτι-κι, μὲ μικρὴ αὐλὴ, δυὸ τοῖα λουλούδια φυτεμένα, κι' ἀλλὰ ἀγροιολούλουδα κι' ἀγριοχόρτα πού τὴ γέμιζαν.

Ἐκεῖ καθόταν ἡ κυρὰ-Ρηνιώ μιά ἀγαθὴ γριουλά, ψηλὴ, ἀδύνατη, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες, μὲ κάτασπρα μαλλιά καὶ μὲ κατὰμυ-ρα μάτια, πού ἂν καὶ γέμιστα ἦταν ὅλο λάμψη καὶ γούλα. Ἦταν καλὴ ἡ κυ-ρὰ-Ρηνιώ, ἀλλὰ πάντα μελαγχολικὴ.

Συνὰ τῆς ἔκανα ἐπισκέψεις μ' ἄ-ρεσε ν' ἀκούω τίς ὥραιες ἱστορίες πού μοῦλεγε, τίς διάφορες ἀναμνήσεις τῆς

ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια· καὶ μοῦ τᾶλεγε μὲ τέτοιο τρόπο καὶ μὲ τέτοια γλυκεῖα φωνή, πού καθόμουν ὥρες ὀ-λόκληρες μαζί της, ἔχωνόντας τὰ παι-χνίδια.

Μιά μέρα μοῦλεγε πολλὰ γιὰ τὴ θά-λασσα, γιὰ τὸ νησί. Τὴ ρώτησα λοιπόν: — Σὰν νὰ σ' ἄρεσῃ, κυρὰ-Ρηνιώ, ἡ θάλασσα, καὶ μοῦ μιλάς ὅλο γι' αὐτήν, ἔ;

Ἡ γριουλά μόλις τ' ἀκούσε κούνησε θλιβερὰ τὴ κεφαλὴ τῆς, ἔκανε ἕνα μορ-φασμὸ καὶ μοῦ λέει:

— ὦ! καθόλου, μικρὴ μου!... ἀπε-ναντίας τῆς μισῶ. Να! τὴ μισῶ! πο-λύ!... αὐτὴ μ' ἔχει κάνει τόσο βασα-νισμένη, μούχει δώσει τόσες πίκρες!

— Γιατὶ, τὴ ρώτησα, πῆς μου κυρὰ-Ρηνιώ, ἐξηγήσέ μου γιατί;

Ἡ γριουλά πήρε μιά καρέκλα καὶ κάθισε κοντὰ μου. Τὸ πρόσωπό της ἔ-δειχνε μεγάλη θλίψη. Στάθηκε γιὰ λί-γο, σὰν ν' ἀνακάλυψε κάτι στὴ θύμη-σή της, κι' ἄρχισε νὰ διηγεῖται μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς γέρικη φωνή.

— Ἐχε περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἦμουν νιόπαντρη κι' εἶχα ἕνα μικρὸ ἀγοράκι. Ὁ ἀντρας μου ἦταν καπετάνιος· ἦταν ὁ καλύτερος τοῦ νη-σιοῦ μας κι' εἶχε καὶ δικὸ του καρό-βι, τὴν «Ἀλκυώνα». Ἦταν μεγάλη ἡ «Ἀλκυώνα» μας, ὁραία καὶ ἀγαπητὴ στὸ νησί· εἶχε πλήθωρα ὅλο τὸ συγγε-νικό μας, γιατί στὸ νησί δὲν παίρνα-με ναῦτες ξένους.

Τῆς ἔτυχε ἕνα ταξίδι μακρινὸ μὲ ἀρ-κετὸ ναῦλο· μιά σπάνια δουλειά. Καὶ θυμᾶμαι σὰ νᾶταν τώρα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή πού—καὶ ἡ φωνὴ τῆς πήρε ἄλλο τόνο ἐνῶ τὰ δάκρυα γέμιζαν τὰ μάτια της— πού φιλοῦσα δακρυμένον τὸν καλὸ μου σύντροφο ἀποχαιρετώ-ντας τον γιὰ τὸ μακρινὸ του ταξίδι.

Μόλις ἡ «Ἀλκυώνα» μας σήκωσε τὰ πανιά καὶ τὴ βαρεῖα τῆς ἀγκυρα, τότε ἄρχισα νὰ κλαῖω μὲ λυγμούς. Τὴν ἀ-ποχαιρετοῦσα γιὰ πάντα, μού φάνηκε ὅτι δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπα. καὶ μαζί μ' αὐτὴ κι' ὅλο τὸ συγγενικό μου. Κάτι μοῦ τᾶλεγε μέσα μου κι' ὅλο ἐκλαιγα περισσότερο.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ πραγμα-τοποιηθῇ, γιατί ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ἔμα-θα πῶς ἡ «Ἀλκυώνα» μας ναυάγησε καὶ πῆρε μαζί της ὅλους, μαζί μὲ τὸν καπετάνιο — δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ πλυμνηρισμένα μάτια της στὰ ὠ-χρὰ τῆς μάγουλα. — Τὸ [πῆρα ἀποφά-ση καὶ κοίταξα πῶς νὰ ζήσω τὸ μο-νάκριβό μου ἀγόρι, τὸν καλὸ μου Γιώργη ἕνα-ἕνα περνοῦσαν τὰ χρόνια κι' ὁ Γεώργης μου ὅλο καὶ μεγάλωνε. Τέ-λειωσε τώρα τὸ σχολεῖο καὶ θ' ἀφο-σιωνόταν σ' ἕνα ἐπάγγελμα γιὰ νὰ μὲ ζήσει. Διάλεξε—τότε τοῦπα— ἕνα ἐπάγ-γελμα. Ὁ, τι θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ θαλασ-σινός. Αὐτός, μόλις τᾶκουσε, στὴν ἀρ-χή δὲ θέλησε νὰ μὲ πικράνῃ, ἀλλὰ στε-νοχωριόταν, καὶ μιά μέρα μοῦ λέει:

— Ἀχ!... μητέρα! νησιώτης ἐγώ, καὶ δὲν θὰ γίνω θαλασσινός; Ἄσε με!

Ἄσε με!... Τοῦπα πολλὰ γιὰ νὰ τὸν πείσω, ἀλ-λὰ ἀδύνατο. Δὲν μ' ἀκούσε τὸ ἔρημο! — ἀναστενάξῃ ὅλο πίκρα— ἔβγινε πρῶ-τα ναῦτης, κι' ἔπειτα καπετάνιος.

Ζούσαμε εὐτυχισμένοι, γιατί τὸν ἔ-βλεπα συχνά, καὶ κερδίζε ἀκριτὰ χρή-ματα· ἡ εὐτυχία μας ὅμως δὲν κράτησε γιὰ πολὺν καιρὸ, γιατί κι' αὐτὸς βρή-κε τὸν πατέρα του κατὰ ἀπ' τὴν ἀ-

φρισμένη θάλασσα, μέσα στον ύγρο τάφο...

Γι' αυτό λοιπόν τη μισώ. Γιατί μου πήρε δυο δλάκερες ζωές!... Κάθε πρωί οίχνομ ένα μπουκετακι λουλούδια απ' το φτωχικό μου κήπο στην πικρή αυτή θάλασσα.

Γι' αυτό κάθουμαι εδώ κοντά της. Μου φαίνεται πως όταν κάθε πρωί ρίξω τα λουλούδια, τους βλέπω και τους δυο να ξεπροβάλλουν τα κεφάλια τους από τα γαλάζια νερά και να με κοιτάζουν μ' ευγνώμοσύνη... Γι' αυτό κάθουμαι κοντά!...

Και για πολλή ώρα έμεινε σκυφτή, με το πρόσωπό της κρυμμένο μέσ' τα ξαρωμένα γέρινα χέρια της...

Δεβάντα

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ

"Ολες κοιμούνται. Μόνο εγώ μένω άγρυπνη, ανασηκωμένη στο κρεβάτι μου. 'Η άκεφιά που έχω απ' το πρωί δεν έννοει να μου περάση. Κι' η νύχτα είναι τόσο γλυκεία!

Τό φεγγάρι βγήκε στο στερέωμα για την τακτική του περιπολία, κυνηγώντας μερικά ξεχασμένα συννεφάκια. Μήπως δυσανεκτήθηκε, καλό μου φεγγάρι, επειδή μένω άγρυπνη ακόμα; 'Η άχτιδα που στείλεις για να κρεμαστή στις βλεφαρίδες μου, σαν να θέλη να μου κλείση τα μάτια. Τό μόνο που καταφέρνει, να με κάνει να σηκωθώ απ' το κρεβάτι μου άθόρυβα και να πλησιάσω στο φεγγαρόλουστο παράθυρο. 'Η άχτινα ξεκρεμάστηκε απ' τις βλεφαρίδες μου και τρύπησε κάτω απ' τα σεντόνια. Μιά άλλη γλύστρησε πάνω απ' την άσπρη κουβέρτα, ήρθε να φιλήση τα δάχτυλα των ποδιών μου κι' ύστερα βιάστηκε να κρυφτεί σε μια πτυχή της κουνοπιέρας.

Στρέφω τα μάτια μου στη θάλασσα. 'Ενας ποταμός από αναλότο άσπρη, σχίζει τον σκούρο της καθρέφτη. 'Αόριστα φτάνει στ' αυτιά μου τό υπόκωφο ντουκ-ντουκ των ξύλων των ψαράδων που ψαρεύουν με πυροφάνι. 'Ακουμπώ το φλογισμένο μετωπό μου στο δροσερό τζάμι και κλείνω τα δακρυσιμένα μάτια μου. Σάν όπτασία περνά κάτω απ' τα κλεισμένα μου βλέφαρα ή ζωή της έσσητερικής.

Πόσες λύπες και πόσες χαρές σ' αυτό τό διάστημα! Πόσες φροντίδες και πόση έγγνοιασά! Πόση πονηρία και πόση άθωότης!...

Ρίχνω μιά ματιά γύρω μου. Είκοσι πλάσματα κοιμούνται ήσυχα κάτω απ' τις κάτασπρες κουβέρτες. Είκοσι κεφάλια κάνουν μιά μαύρη βούλα στην λευκή επιφάνεια των μαξιλαριών. Είκοσι καρδιές νέων κοριτσιών κτυπούν οδυμικά κάτω απ' τα σεντόνια.

Κουράστηκα. Γυρίζω με συρτά βήματα στο κρεβάτι μου. Πόσο βαρεία είναι τα βλέφαρά μου! Θαρρείς πως ή άχτιδα που κρεμάστηκε πριν εκεί, άφησε όλο τό φως της μεταμορφωμένο σε μολύβι.

Μά δε θέλω να κοιμηθώ! "Οχι!... Δέ... θέλω... δέ... θέ... λω... Μά τό πάλεμα μου με τον βασιλιά "Υπνο είναι άνισο!...

Σέ λίγο κοιμομαι βαθεία. Τό κεφάλι μου κάνει μιά ακόμη βούλα στη λευκή επιφάνεια τού μαξιλαριού!...

Κρητισκοπούλα

ΠΟΤΑΜΙ ΚΑΙ ΖΩΗ

Κύλησες, κύλησες ως πού να φθάσης ως εδώ. Ξεκίνησες απ' την κορφή του βουνού κι' άρχισες τό κοπιαστικό διάβα σου. Στην άρχή διάβαινες ήσυχο και γαλήνιο, μιά σέ λίγο άρχισαντά έμπόδια, πέτρες, άγκάθια. κλαριά έφραζαν τό διάβα σου· σύ όμως όλο και τό πηδούσες, όλο και κατέβαινες.

Στό περασμά σου, τ' άλλοτε ήρεμο και τ' άλλοτε φουρτουνιασμένο, βρήκες κι' άλλα αδέλφια σου και τό δέχτηκες με στοργή στη φιλόξενη άγκαλιά σου. Κι' όλο μεγάλωνες κι' έπερνες δύναμη κι' έτερες με γοηγοράδα· βιαζόσουν να φτάσεις στο τέλος!...

Πόσο μοιάζει κάθε σου φούσκωμα και ξεχούλισμα, με τις σκοτούρες κι' άνεμοζάλες πνύ δέρνοντας έμάς!

Τό δροσερό και καθάριο σάν τό κρύσταλλο νερό σου τό δίνεις στον κάθε διαβάτη. Χίλιοι-δυο ταξιδιώτες σκύβουν στο κύλισμά σου και με τις φαρδιές χούφτες τους ζητούν να δροσιστούν στην κάψα του καλοκαιριού, στο λίκναμμα τ' Άλωνιάρη. Και σύ άστειρεντα δίνεις στον καθένα, μέρος απ' τον έαυτό σου... απ' τό είναι σου.

Πέρασες βουνά, κάμπους και λαγκάδια κι' έφτασες πιά στο τέρας. Και τώρα άνοίγεται μπροστά σου άχόρταγη ή θάλασσα για να σέ καταπιή.

Πόσο μοιάζει, καλό μου ποταμί, με τη ζωή του ανθρώπου! 'Από μικρούλης κι' αυτός, ήσυχος κι' ήρεμος, χωρίς φροντίδες, προχωρεί στο δρόμο της ζωής. Προχωρώντας δέχεται τ' άνεταντεχα χτυπήματα της μοίρας, μιά δέν άποθαρρύνεται. Περνά δρόμους άνηφορικούς, γεμάτους πέτρες κι' άγκάθια, μιά όλο περπατεί. Χίλιες δυο πίκρες και στενοχώριες φουσκώνουν τό στηθος του, πάμπολλες θλίψεις δέρνουν τη φτωχή του καρδιά.

'Αλλ' όμως προχωρεί. Βιάζεται να φτάσει στο τέρας. Κι' ύστερα κι' αυτός, σαν άνοιξιάντικο σύννεφο σέ ξάστερο ούρανο, σάν διαβατάριο πουλί, πνίγεται στο άπειρο, άφίνοντας για θύμηση στο πέρασμά του ένα μεγάλο μηδενικό!...

Νυφούλα τ' Ούρανο

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

'Αργά ανέβηκα τις σκάλες του παλιού άραχνιασμένου σπιτιού. Κι' ένώ τό περασμένα περνούσαν σάν κινηματογραφική ταινία μπρός στά μύτια μου, σταμάτησα μπρός σε μιά παλιά και γνωστή μου πόρτα που τόσες γλυκές μούφερνε άναμνήσεις.

Μέ τρεμάμενο χέρι έπιασα τό πόμολο της πόρτας και τό γύρισα.

Μιά παλιά γνωστή κι' αγαπημένη μου εικόνα παρουσιάστηκε μπροστά μου. 'Αλλ' ή εικόνα δέν είχε την παλιά της γλύνκα· κάτι της έλειπε. Κι' αυτό τό κάτι ήταν πού της έδινε όλη τη γλύνκα της.

Μπήκα μέσα άργοπατώντας. 'Ο νους μου γύρισε σ' ένα παλιό κόσμο, σέ μιά περασμένη, χαμένη εϋτυχία. Κι' ένώ ή φαντασία μου ταξίδευε στα παλιά χαμένα χρόνια της εϋτυχίας, τα χέρια μου έπιαναν μιά σκονισμένη φωτογραφία.

Τ' αγαθό και συμπαθητικό πρόσωπής γριούλας που είκονιζόταν, μου έφεραν στα μάτια ένα καυτό δάκρυ.

'Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. 'Η γριούλα πού είκονιζόταν ήταν ή αγαπημένη μου γιαγιά.

Κι' ήρθαν στο νού μου οι παλιές χειμωνιάτικες νύχτες, πού ένώ τό χιόνι έπεφτε έξω σχηματίζοντας έν' άσπρο σεντόνι, έγώ καθισμένος κοντά στο μαγκάλι άκουα τά πανέμορφα παραμύθια της.

Κι' ένώ ξανάφερνα στο νού μου τ' αγαπημένο μου πρόσωπο, έβλεπα την κάμαρα να πέρνει όλη την παλιά όνειρεμένη της γλύνκα.

Και βάζοντας τη φωτογραφία στη θέση της, κατάλαβα άμέσως πως ό έμψυχωτής της κάμαρας κι' εκείνος πού άπλωνε όλη τη γλυκειά γοητεία μέσα στο έρημιωμένο εκείνο δωμάτιο, ήταν τό πρόσωπο της εικόνας. Ήταν ή αγαθή γριούλα της φωτογραφίας.

Τάσος 'Απελιώτης

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

Κάποιος ξένος άνεβαίνει στο τραίνο και βλέποντάς το γεμάτο ψάχνει για καμιά θεοούλα. Τό μάτι του πέφτει σε μιά βαλίτσα πού καπαρώνει μιά δολοκλήρη θύση.

Κύριε, λέει στον ταξιδιώτη πού κάθεται δίπλα στη βαλίτσα, είναι μήπως δικιά σας;

"Οχι, άπαντά ξερά ό άλλος, είναι κάποιου φίλου μου, πού κατέβηκε για δυο λεπτά.

Περνούν λίγες στιγμές και κτυπά ή πρώτη καμπάνα τού τραίνου.

— Κύριε, ξαναλέει ό ξένος, αν ό φίλος σας δέν βιαστεί, θά χάση τό τραίνο χωρίς άλλο.

Τελεία άδιαφορία εκ μέρους τού άλλου.

Κτυπά κι' ή τρίτη καμπάνα. Τό τραίνο ξεκινά: Κι' ό φίλος μας μ' ένα άστραπιαίο κίνημα, αρπάζει τη βαλίτσα, και μονομιάς την έκσφενδονίζει απ' τό παράθυρο.

Κι' ένώ εκείνος κάθεται άναπαυτικά, τό διπλανός του πηδά σάν ήλεκτριζμένος, τρέχει, φωνάζει κι' όρνευται να σταματήσει τό τραίνο για τη χαμένη βαλίτσα του.

Σας άφίνω να φαντασθήτε τό γέλιο των τριγύρω!

(Απ' τό Γαλλικό)

'Ερείκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ φίλων.

Μίμης: — Περίεργο! Στην οικογένειά μας όλοι μας έχουμε την ίδια μυτή.

Τάκης: — Άπεναντίας στη δική μας, καθέννας έχει τη δική του!

Δανάη

— Πρέπει να πηγαίνω, γιατί άφησα και τό σπύι μονάχο, λέει μιά κυρία στη μαμιά τού Γεωργάκη, φεύγοντας.

Κι' ό Γεωργάκης προς την κυρία (άφρημένος):

— Και δέν τό παίρνате μαζί σας;

Θέμος 'Αργής

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

'Αθήναι, 42 δδδς Εϋριπίδου, την 15 Ιουνίου 1933

ΔΕΝ έτεμπέλιασε ό Άνανίας. 'Αλλά έν' αληθινό «έπεισόδιο» έμποδίζει, για την ώρα, να γίνη «Κυριακή». Κι' επειδή ως να λυθή αυτό τό έπεισόδιο—πού θά τό μάθετε άργότερα—μπορεί να περάση ακόμα καιρός, κι' επειδή ήρθε πιά τό καλοκαίρι, δέν θά περιμένω να γίνη πρώτα ή «Κυριακή», αλλά θάρχισω να δημοσιεύω τ' Αποτελέσματα των περσιών έκτακτων διαγωνισμών, για να προκηρύξω ύστερα μερικούς νέους και ναχете μιά ευχάριστη κι' ωφέλιμη πάλι άσχολία τους μήνες των διακοπών.

Εϋχαριστώ τά καλά μου παιδιά πού άκουσαν την έκκλησή μου κι' έσπευσαν να ανανεώσουν τη λήξασα συνδρομή τους. 'Ελπίζω να κάμουν τό ίδιο κι' όλα τάλλα τό γρηγορώτερο.

Τι καλά πού θά ήμαστε, αν έλειπαν αυτοί οι διαγωνισμοί του σχολείου!> μού γράφει ή Χλόη. Μά πως μπορούδες να λείπουν; Να μήν υπάρχει δηλαδή σχολείο; ή να υπάρχει, αλλά να μήν μάς διηγήνδαι κτικό, άπολυτήριο, πτυχίο, δίπλωμα; Αυτό δέν τό χωρεί... ό νους τού ανθρώπου. Πρέπει λοιπόν να κάνετε ύπομονή και να μελετάτε για τους διαγωνισμούς σας. 'Αλλοιώς δεν γίνεται! Μήπως αυτό δεν κάνει τώρα κι' ή ίδια ή Χλόη; Και να έζητε τί λαμπρούς βαθμούς θά μου άναγγείλη!

Δέν άφιβαίλλω, 'Αθηνά, ότι θά μάς βγάλετε άσπροπρόσωπους, και τους γονείς σας και μενα. 'Ο «Ποπολάρος» τού κ. Εσποπούλου είναι ακόμα άτύπωτος. 'Η «Ανέξα» του δπως επώθηκε στον τελευταίο τόμο της «Νέας Εστίας». Μπορείς ναγοράσης και μόνο τά τεύχη πού έχουν «Ανέξα». Επειδή όμως είναι πολλά και κοστίζουν 8 δραχμές τό ένα, καλύτερα σέ συμφέρει να δώσεις 85 δραχμές και να πάρης δλάκερο τον τόμο πού περιέχει και τόσα άλλα ωραία πράγματα. 'Εστειλα 2 δεσμίδες χαρτί λύσεων.

Ναι, 'Ερρίκος Κηλάδης, άμα τελειώσης τις έφετάσεις σου θά μού γράφης πού συχνά. Καταλαβαίνω πόσο σου άρέσει ό «Ειρηνικός», άφού αγαπάς τη θάλασσα πολύ. Με ρωτάς τί πρέπει να μού γράφης στα γράμματά σου, γιατί δέν έβρεις. Μά να, τις έντυπώσεις σου και τις σκέψεις σου πάνω σ' αυτά πού διαβάσεις, ή αυτά πού σου συμβαίνουν, ή πού βλέπεις στη ζωή.

Νάρκισσε, ή ιδέα σου για τά «ένδοξα» ψευδώνυμα έντελώς άνεφαρμολητή. Ποιός θάναλάμθαν έν γνώσει μιά τέτοια εϋθύνη. Την πιο πρακτική λύση έδωσε ή Μεγάλη 'Ελλάς, πού θά την είδες βέβαια σέ προηγούμενο φύλλο. 'Εδειξα τό γράμμα σου στον κ. Φαίωνα πού συγκινήθηκε πολύ για την έντύπωση πού σου έκαμαν οι 'Επιστολές του περί θρησκείας. "Όσο για τό περιστατικό αυτό πού μάρτυρε τη μετεμψύχωση, θάταν βέβαια καταπληκτικό, αν ήταν... βεβαιωμένο. 'Υποθέτω όμως ότι είναι πλαστό.

Δέν ήταν βέβαια ευχάριστο, Ροδανγή, ναρρωσθήση ό καθηγητής σας και να μήν σάς κάμη έλληνικά εκείνη την ήμέρα! 'Αλλά κάθε κακό έχει και τά καλά του. Και να πού έπωφελήθηκες να μού γράφης αυτά τά λίγα λόγια στο σχολείο, σ' ένα φύλλο από τετράδιο, πού ποιός ξέρει, τώρα με τις έφετάσεις, πότε θά έβρισκας καιρό να τό κάμης. 'Ας είναι, τό καλοκαίρι,

τά παιχνίδια κι' οι έκδρομές δέν πιστεύω να σέ άπαχολούν όσο τον χειμώνα τά μαθήματα. Και όαχω συχνά από ένα ώρατο σου γραμματάκι.

Χαίρω πολύ. Μελαχροινούλα Ν., πού κατανίκησες τη δειλία σου και άποφάσεις να μού γράφης. Κ' αλήθεια, τ' ώρατο σου γράμμα, πού ξεχειλίζει από άγάπη, θάξιζε να δημοσιευθή δλόκληρο. Δυστυχώς δέν έπιτρέπει ό χώρος. 'Ελπίζω τώρα να μού γράφης και γι' άλλα πράγματα, από τη ζωή σου, τις άσχολίες σου, τά διαδάσματα σου, για να σέ γνωρίσω καλύτερα και να εξακολουθήση ή αλληλογραφία μας—γιατί πάντα έγώ θά σου άπαντώ—πού αρχίζει σήμερα με τόσο καλούς οίωνους.

'Ελαβα, Θέμα, και την ανανέωση δυο παλιών σου έσπαθωμάτων, και τό νέο σου πού είναι τό ένστο. Μπράβο, καλό μου παιδί! 'Εργάζεσαι όσο λίγοι για τη διάδοσή μου, πράγμα πού και μένα βέβαια ώφελει, άλλ' άκόμα περισσότερο τά παιδιά πού προσηλutiζεις. Στη νέα μου φίλη πές τά ένκάρδια συλλυπητήρια μου για τό θάνατο της μητέρας της. Κάποια παρηγοριά θά βρή και στο διαβάσαμά μου!...

Και πού τό έβρεις, Κέρινη Κούκλα, πως «έχετε ακόμα μέλλον»; Μόνο για τους σεισμούς δέν μπορεί κανείς να έβρη. 'Όπως έρχονται έαφνικά, έτσι και παύουν. Και πρέπει να περάσουν πολλά, πολλά χρόνια, για να ξαναρχίσουν. 'Ας είναι, όταν έλθης στας 'Αθήνας, θά ήσυχαση. 'Η 'Αττική—λένε όλοι οι γεωλόγοι—είναι άσειστή. Μόνο άντικτύπους σεισμών αισθάνεται καμιά φορά, αλλά έλαφρότατους.

Με μεγάλη μου χαρά μαθαίνω τους άρραβώνες της αγαπητής μου φίλης Πόνης Γ. Παγιαύλα, της γνωστότατης σας 'Αρχοντοπούλας, από τη Χίο, με τον κ. Δημ. Γ. Χριστοφορίδη, παλιό κι' αυτόν Διαπλάσσο. Τους στέλνω τις καλύτερές μου ευχές.

Είδα, Κρινάκι, τί ωραία πού περάσες στα Μέθανα κι' έξηγήσα τη δίμηνη σιωπή σου. Ναι, τό μεσάριο σου αυτό κι' ώρατο γράμμα με άποχλήμωνει. 'Ο κ. Φαίων, πού τού είπα όσα μού γράφεις για τις 'Επιστολές του, ευχαριστεί και σένα και τον καλό σου μπαμπά. 'Ελαβα και τόλο γράμμα με τό θυμάρι της Πεντέλης. Πολύ ώρατο κι' αυτό!

Οάλη Βλαστή, ή Μαχική Εικόνα σου. ως πρωτόλειο, δέν είναι καθόλου κακή· αλλά δέν μπορεί να δημοσιευθή, γιατί δέν είναι καλή και άπολύτως. Καταίνου στη ζωγραφική, άφού έχεις κλίση, και κάτι θά κάμης μιά μέρα. Αύτά τά ξενικά όνματα γράφονται κατά διαφόρους τρόπους, πότε κατά τη γραφή, πότε κατά την προφορά, πότε άμετάβλητα για να μένουν άκλιτα, και πότε μ' ελληνική κατάληξη για να κλίνονται. 'Ετσι και τό όνομα Edison τό γράφουν 'Εντισον (όπως προφέρεται) ή 'Εδισον (άντικειριστοδην δηλαδή τό ά με τό έλληνικό δ) ή 'Εδισων (μ' ελληνική κατάληξη των, όποτε μπορεί και να κλίνεται: ό 'Εδισων τού 'Εδισώνος ή και κατά τη δημοτική: ό 'Εδισώνας τού 'Εδισώνα.) Τό 'Εδισων όμως είναι λάθος· κι' έσπεκράτησε με την ιδέα ότι στο πρωτότυπο έχει δυο σίγμα, ένθ έχει μόνο ένα. Όύτε οι Γάλλοι, πού τό μονό σίγμα ανάμεσα σέ δυο φωνήεντα τό προφέρουν σά ζήτα, δέν γράφουν Edison, αλλά Edisson. και νομίζω μάλιστα ότι τό προφέρουν 'Εντιζόν. Τό συνηθέστερο λοιπόν είναι 'Εδισων, τό σωστότερο όμως 'Εδισων, και να μένη άκλιτο: τού 'Εδισων κτλ.

Κι' όμως Βραϊλιάνο, από τό γράμμα σου βλέπω ότι, για 12 χρονών κορίτσι, εί-

σαι άρκετά προχωρημένη, κι' άς μήν έκανες τακτικά μαθήματα όταν ήσουν στη Βραζιλία. 'Από τη Συλλογή σου κι' άλλες 'Ασκήσεις θά δημοσιευθούν. 'Αλλ' αυτό γίνεται «εκ περιτροπής». Παίρνω δηλαδή μιά 'Ασκησι από κάθε Συλλογή με τη σειρά, κι' άμα περάσω έτσι όλες τις Συλλογές, ξαναρχίζω από την πρώτη. 'Εστειλα λυσόχαρτο.

Καλά μάνιτρες, Γρίφε: άμα είδα να μού γράφης ότι «ή βροχή κι' ό άέρος κάνουν έξω δαμονισμένο θόρυβο, κι' ότι είσαι κουκουλωμένη και καλά προφυλαγμένη στην καμαρούλα σου, άμέσως κοίταξα να ιδώ την ήμερομηνία τού γράμματός σου, μήν ήταν κανένα χειμωνιάτικο καθυστερημένο. Κι' είδα 9 Ιουνίου! 'Αλήθεια, τί άλλοκοτοι καιροί οι φτεσινοί; Μήπως κι' έδω ως προχτές δέν είχαμε βροχές και κρύα;—Με πολλή ευχαρίστηση διάβασα δλ' αυτά πού μού γράφεις. Ευχαριστώ και για την ανανέωση.

Μιά μεγάλη χαρά είχε αυτό τον καιρό ή Μαγαριταγένη Βασιλίσα: Στην έτησία σχολική έορτή της Ιονίου των Θηλέων, στο θέατρο 'Ολύμπια, παίχθηκε κι' ένα μονόπρακτο δράμα δικό της «Τό σφάλμα της 'Ισμήνης», πού είχε άφηνάστει έπιτυχία. Στο τέλος την έδωσαν στη σκηνή πέντ' έξη φορές, χειροκροτήματα, άνθη, συγχαρητήρια και μνη τα ρωτάτε! Στην παράσταση ήταν κι' ό κ. Τέλλος 'Αγρας πού ανέβηκε και τη συγάρχη. 'Α, μά κι' έγώ χαίρω πολύ για την έπιτυχία αυτή της αγαπητής μου φίλης. Θά ήθελα μάλιστα να μού έστειλε και τό δραματάκι της να τό διαβάσω. Για τό κομμάτι της 'Ισμήνης πού με ρωτά, θά έφετάσω γιατί δε θυμούμαι τώρα. 'Όποσδήποτε, μπορεί καμιά φορά να παραπέση, να χαθή ένα χειρόγραφο!...

Σε συγχαίρω για την έπιτυχία σου στους Διαγωνισμούς, Τριφασίκο. Ναι, να πές στην κατασκήνωση της Χ. Α. Ν. στο Πύλιο, θά είναι πολύ ωραία. Είναι εύτυχής πού αγαπάς τά καλά βιβλία και δέν πετάς τά λεπτά σου, σάν άλλα παιδιά, πού αγοράζουν άνωφελη πράγματα ή βλαδερά. Δευκή Καμέλια, Δημήτρη 'Ανθέ, Μυρτούλα, Μαγνήτη, Σπρίγς (περαστικά!) και 'Αγκάθι—και τά δικά σας γράμματά ωραιότατα, άλλ' επειδή δέν έχω πιά τόπο, τά φύλαξα για τό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: 'Αφός τού Ιονίου, ά. (ι). 'Αγνώστος Χ. ά. Διδωρικωτάκι, ά. (ΕΣ). Πονηρή Γατίσα, κ. (...). 'Ανθος της Χαβάης, κ. (...). Α. Μόρος, ά. (Σύλ. 'Εφευρ.) Θ. 'Εδισων, κ. (Σύλ. 'Εφ.). Β. Φραγκλίνος, ά. (Σύλ. 'Εφ.). Ι. Γουτεμβέργιος, κ. (Σύλ. 'Εφ.). Χ. Κολόμβος, ά. (Σύλ. 'Εφ.). Χούγκ, ά. (Σύλ. 'Εφ.). Α. Κούκ, ά. (Σύλ. 'Εφ.). Γαλιλαίος, κ. (Σύλ. 'Εφ.). Σελίφραμ, κ. (ΤΚ). Ποδοσφαιριστής, ά. (ΙΚ).

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «Παραμύθι» τού Χρυσόφωτου 'Ηλιου. 'Η ιδέα δέν είναι κακή. Στο τέλος όμως ή στιχογραφία ύστερεί πολύ καθώς επίσης και ή διατύπωση. —'Αμπεριπράτικο» της Α. Σ. Πολύ καλό. 'Αλλά είχε παραπέσει και τώρα πιά είναι παράρκο. —'Ζήσε τώρα» της Ζ. Φ. 'Ακατανόητο και σκοτεινό.—'Τη νύκτα τού Μ. Σαββάτου» της Φιλομήλας. Πολύ... φανταστικό. Στάλθηκε άλλωστε άργά.—'Τά άπρόσπτα της άμμουδιάς» της Αίλ. Νόστιμο, μά κάπως άτεχνα γραμμένο.—

«Στὴν ἄκρη τοῦ νηιοῦ» τῆς **Ε. Μ. Ν.** Ἰπερτραχικό ἀπὸ τὰ συνειθισμένα. — «Ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια» τοῦ **Φίλμ**. Κομμάτι μὲ ὑπερβολικά μεγάλες ἀπαιτήσεις. Μὴν κα-
ταπιάνεσθε μὲ δύσκολα θέματα. — «Ἦμνος
στὰ παπούτσιά μου» τῆς **Ρέλιας**. Νόστιμο
ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευση. Χρειαζό-
ταν διαφορετικό γράψιμο. — «Ἀπὸ τὸ Λεύ-
κωμά μου» τῆς **Μαντῶς Μαυρογένους**.
Δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐξαιρετικὸς οἱ ἀπαντή-
σεις γιὰ τὰ δημοσιευθῶν. — «Ἐνα ναυά-
γιο» τοῦ **Ναυτάκι**. Ἀτεχνό. — «Θάνατος
παιδιοῦ» τοῦ **Ἀσπρου Ἀράπη**. — «Εἰκό-
νες ἀπὸ τὸν Ὀμηρο» τοῦ **Α. Β. Γ.** Ἀπορ-
ρίπτονται γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους πού ἀπορ-
ρίφθηκαν καὶ τὰ προηγούμενα. — «Αἰθέριες
Ἀρμονίες» τοῦ **Μ. Γ. Π. Α.** Ὑστερεῖ πολ-
λὴ στὴν στιχογραφία. Λέγεται ποτὶ: «Που-
λιῶν μισοκοιμηθέντων»; — «Ψυχωρραγήμα-
τα» τοῦ **Γ. Ψ. Α.** Ἀντικανονικό. Δὲν εἶ-
ναι κατάλληλο γιὰ Σελίδα πού διαβάζουν
παιδιά. Πολὺ μπερδεμένες φράσεις. — «Τύ-
χη» τῆς **Χ. Χ. Χ.** Κι' αὐτὸ πολὺ «μεγα-
λίστικο» Γράφετε πὺ ἀπλᾶ, πὺ παιδικά.
ἔχετε καιρὸ νὰ μελαγχολήσετε καὶ νὰ
σοβαρευθῆτε. — «Εἰκόνα τῆς ζωῆς» τῆς
Ἀρχοντοπούλας. Τρυφερά γραμμένο ἀλ-
λὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιον λόγον δὲν
ἔχει πολὺ φυσικὴ... φυσικότητα. — «Μιά
μυθολογία» τῆς **Ἰδίας**. Ἀντικανονικό. — «Α-
νοιξίς» τῆς **Λευκῆς Καμέλιας**. Πολὺ κοινὸ
καὶ κοινὰ γραμμένο. — «Σούρουπο στὸ Ἀ-
κρογιάλι» τῆς **Ἑλλάδος τοῦ Μέλλοντος**.
Φράσεις χωρὶς συνοχὴ βαλμένες ἢ μιὰ κον-
τὰ στὴν ἄλλη. Πράγματα χιλιεπιωμένα.
— «Στὸ ἀγριοτριαντὰφυλλο» τοῦ **Ἀλύ-
τρωτου**. Πολὺ ἀτεχνοὶ οἱ στίχοι. — Θὰ ἐξα-
κολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς: **Λεοντιδέα** (τώρα λοιπὸν περι-
μένω νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ· θά-
χῃς τοὺς τόμους μου, θάχῃς καὶ τὸν πιστὸ
σου σύντροφο, τὸ σκύλο, θὰ περάσῃς λοι-
πὸν ὥρατα) **Παπαγαλάκι** (σοὺ τὰ ξανά-
στεῖλα· εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία στίς ἐξε-
τάσεις καὶ περιμένω) **Δίλ** (κατὰ λάθος
τὸ ἔγραψα μὲ η, ἐνὼ εἶναι ἀπὸ τὸ γαλλι-
κὸ Lilla καὶ χαϊδευτικὰ Lil, ἐπομένως
μὲ γιῶτα· ἡ στενοχώρια βέβαια θὰ σοὺ
πέρασῃ καὶ τώρα περιμένω ἕνα πολὺ χα-
ροῦμένο γράμμα σου) **Τρελλὴν Ζανέττ**
(εὐχομαι κατ' ἐπιτυχία· ἔλαβα καὶ τὸ κομ-
μάτι σου πού θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά
του) **Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας** (τίποτε ἀπ'
αὐτὰ «ἀντικανονικὰ» ἐνοουδὰ παρὰ τὸν
κανονισμό, γιατί ἔστειλες πολλὰ μαζί —
δὲν θυμοῦμαι τώρα πόσα— ἐνὼ ἔπρεπε μό-
νο ἕνα· ὅσοις ἔκαμες καλὰ πού δὲν ἀ-
πογοητεύθηκες παρὰ ἔστειλες τώρα κι' ἄλ-
λο· γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς, πρέπει νὰ ἐπι-
μείνῃ) **Ἀνδισμένη Πλαγιὰν** (χαίρω πού
δὲν μὲ εἶχες ξεχάσει· τὸ γραμματάκι σου
πολὺ μ' εὐχαρίστησε· ἐλπίζω νὰ λάβω σύν-
τομα κι' ἄλλο) **Μυρωμένο Γουόλι** (δὲν
σὲ συνερρίξωμαι, ἔννοια σου· ἔστειλα 6 τε-
τράδια) **Κλαίλιαν** (εὐχομαι ἐπιτυχία σὲ
ἔλα· ἔστειλα· τώρα περιμένω γράμμα σου
μὲ πὺ ἡσυχία γραμμένο καὶ πὺ εὐανά-
γνωστο) **Ἠβὴν** (σοὺ ἔστειλα τὸν τόμο
τοῦ 1931 γιὰ νὰ περάσῃς ἀκόμα πὺ εὐ-
χάριστα τὸ καλοκαίρι σου, πού μὲ τόση
λαχτάρα τὸ περίμενες ὅστερ' ἀπὸ τίς ἀρ-
ρώστειες καὶ τὰ βάσανα τοῦ χειμῶνα· μὲ
ἡγεία λοιπὸν καὶ μὲ χαρὰ) **Ἰνδιάναν** (ἔ-
λαβα· γιὰ τὸ ἄλλο δὲν θυμοῦμαι τώρα·
ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν λαμπριάτικο, ἦ δὲν θὰ τό-
λαβα, ἦ θάπορριφθῇ τώρα ὡς παράκαιρο·
ὥστε καλὰ ἔκαμες) **Δοξασιμένο Τριπο-
λετιστάκι** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φροντίδα·
ἀλλὰ δὲν μοῦ χρησιμεύουν γιατί εἶναι χρω-

ματιστὲς καὶ δὲν φωτογραφοῦνται) **Χωρὶς
Φτερά** (ὥραία αὐτὴ ἡ καρτοῦλα μὲ τὸ
ψευδώνυμό σου τόσο κομψὰ τυπωμένο στὴν
ἄκρη· μόνο πού δὲ χωρεῖ πολλὰ, οὔτε ὅ-
ταν εἶναι γραμμένη κι' ἀπὸ τίς δυὸ με-
ριές) **Βενουσίαν** (τὸ γραμματάκι σου μ'
εὐχαρίστησε ὅπως πάντα· τί δροσερό!)
Ἐλπίζουσαν Ἑλλάδα (πολὺ φυσικὸ! κι'
οἱ πὺ μεγάλοι συγγραφεῖς ξαναδιαβάζουν
τὰ ἔργα τους ὅταν τὰ βλέπουν τυπωμένα·
γιὰ τὰ ποιήματα, ὅπως κρίνεις· γιὰ νὰ τὰ
στείλῃς, πρέπει βέβαια νὰ ἱκανοποιῶν
πρῶτα-πρῶτα σένα τὴν ἴδια) **Ταξιδιώτην**
(ὥραία κι' αὐτὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα· μόνο ἡ
ἀρκοῦδα δὲν ἔχει πολὺ τὸ σχῆμα τῆς ἀρ-
κούδας· δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ξανακάνῃς;) **Ἀφρόν τοῦ Ἰονίου** (τὰ ἔλαβα ὅλα·
χαίρω πολὺ πού μπαίνει καὶ στὴν κίνηση·
τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη) **Ἰολέ** (ναί, εἶχα
παράπονο, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω πιά· ἐξο-
χοι οἱ βαθμοὶ τοῦ Β' καὶ τοῦ Γ' Τριμή-
νου· ἀμφιβάλλεις τώρα πῶς μέτοισι θὰ εἶ-
ναι καὶ τοῦ Δ'; γιὰ τὸ Ἀνέκδοτο δὲν θυ-
μοῦμαι· στείλε ἄλλο) **Ρεζεντὰ** (ἔστειλα·
εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Ἰσαβέ-
λαν νε'** **Ἀλμπερίτι** (δὲν μόρσασα νὰ τό-
βρω· θὰ κοιτάξω ἀκόμη καὶ θὰ σοὺ πῶ
στὸ ἐρχόμενο) **Παλιὰν Ἀθήνα** (τὸ δικό
σου θυμάμαι πολὺ καλὰ πού τὸ ἔλαβα· θὰ
ἐξετάσῃ καὶ θὰ σοὺ πῶ συντόμως) **Ἐλ-
ληνόπουλο τοῦ Ὀλύμπου, Αἴγλην** κτλ.
**Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14
'Ιουνίου**, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι τῆς 17 Αὐγούστου.

334. Δεξιόγραφος

Παίρνουμε κάποιον ἀριθμὸ
Λιγὰς... φαγομένο,
Βάζουμε κι' ἄλλον δίπλα του,
Στὸ τέλος... αὐξημένο·

Κι' ἕνα καμάνι θεϊκὸ
Ἀμέσως σχηματίζεται,
Ποῦ ἡ ἀφορισμένη θάλασσα
Μ' αὐτὸ χτυπιέται, σχίζεται...
Φαρραλέα Ἑλληνίς

335. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο ἕνας σύνδεσμος
Μὲ φωνὴν ἑνὴν
Καὶ γνωστὴ τὸ σύνολο
Πόλῃ φανερώνεται.

Ἐνδοξὸς Ἑλλάς

336. Μεταγραμματισμός

Ἐνας, ὅχι πὺ πολλοί,
Τὸ κεφάλι του ἀλλάζει
Κι' ἕνα εὐαίσθητο πολὺ
Μέλος μας παρουσιάζει.

Συλφίς

337. Ἀναγραμματισμός

Κάποιο ἀπ' τὰ στοιχεῖα
Τάναγραμματοῖς
Καὶ θεὰ ὀλυμπία
Στὴ στιγμὴ ἀντικρύξω.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

338. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 — Πόλις τῆς Ἑλλάδος
2 3 2 7 8 4 — Υἱὸς τοῦ Πριάμου
3 6 7 8 7 — Φυτὸν
4 2 3 6 4 — Μέρους τοῦ βιβλίου
5 2 7 7 6 4 — Ἀθλητικὴ παιδιὰ
6 1 6 4 — Πτηνὸν
7 8 4 8 4 — Δεινὸν
8 6 7 8 4 — Ποτὸν

Δάκρυ Ψυχῆς

339. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Γάλλον φιλό-

σοφον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα αὐτο-
κράτειραν ρωμαίαν:

1, Ζῶων φορηγόν· 2, Ἀρχαῖος ζω-
γράφος· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4,
Πέρσης στρατηγός· 5, Θηβαῖος στρα-
τηγός· 6, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων· 7,
Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων· 8, Ποτὸν· 9, Ἰε-
ρὸν σύμβολον.

Σεπεσμένος Δόρδος

340. Φωνηεντόλιπον

Νρς - Θτς - ρμς - πλν - θν - ρχ - θ
Κένταυρος

341. Γεῖφος

P	P	PPPP	T	
P	P	P	T	T
PP		PPP		6 μὲ
P	P	P	T	T
P	P	PPPP	T	

Δανάη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14

161. Ἀρπαγή (ἄρπα, Γῆ). — 162.
Φρέαρ-ἔαρ. — 163. Ἀρρς-Ἀδης. — 164.
Ὁ κισσός, ἡ κίσσα — 165. Ἀρα — Ρα =
Α + (αὐγὴ-αὐ) = Γῆ + (Σιδών-Δών) =
Στ + (Ἀάιος-Ἰος) = Ἀά + (Χίος-χι) =
ἔς. Ἀθροισμα: ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ. — 166.
ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ (Ἀσχημος, Μομφή, Φί-
λος, Ἰσχνός, Τερπνός, Ρίξα, Ἰάσιμος,
Ταπεινόφρων, Ἦσυχία). — 167. Ἡ μέ-
λεις πρᾶττειν μὴ πρόλεγε. — 168. Ἡ
τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει (Οἷτη, μύτη, μηδὲν,
ἔ, χλ.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—349]

Καστοριάδη, τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ
τὸ βραβεῖο. Μὲ ἔξερεις; **Μυρτούλα**

[ΑΓ'—350]

Μαργαριταρένια Βασίλισσα, ἐγκάρ-
δια συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀφθαστὴ
ἐπιτυχία τοῦ ὑπέροχου δράματός σου στὴ
γιωρτὴ τῆς Ἰονίου θηλέων στὰ Ὀλύμπια.
Ἀγνωστος Χ

[ΑΓ'—351]

Ποῦ ἀκούστηκε ποτὲ ἕνας **Ναπολέον**
νὰ φορῇ φουστάνια; (!!) **Σφιγξ**

[ΑΓ'—352]

Ζάν Μυρά, περίμενε μὲ τὴν Τετάρτη
στὸ σπίτι σου· ἂν δὲν μπορῇς τηλεφῶ-
νῃς. **Σούζη**

[ΑΓ'—353]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Πρόεδρος: Α. Μόρς, Ἀντιπρόεδρος:
Θ. Ἐδισων, Ταμίας: Ι. Γουτεμβέρ-
γος, Γραμματεὺς: Β. Φραγκλῆνος, Σύμ-
βουλος: Χ. Κολόμβος, Μέλη: Α. Κούκ,
Χούγκ, Γαλιλαῖος.

[ΑΓ'—354]

ΟΡΙΕΤΤΑ, τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώ-
χεια, κι' ὅποιος πολυμιλάει μετα-
νοιώνει. Ὅποτε, λάβε τὰ μέτρα σου. Ἐκ-
τός ἂν ἔχῃς ὁρᾶν...
Ζάν, Γουσταῖος, Βίλλυ, Ἀνθ

[ΑΓ'—355]

Σούζη, ἔχομε πολὺ σοβαρότερες ἀσο-
λίες ἀπὸ τίς δικές σου. Πούλας λοι-
πὸν...
Θιάσος Χόλλυγουντ

[ΑΓ'—356]

Ρωμαιοὶ Πιτσιφίκε, ἡ Καμέλια δὲν
εἶναι ἡ Πελέκη. (Βέβαια δὲν εἶναι
Σημ. Διαπλ.). **Καμέλια**